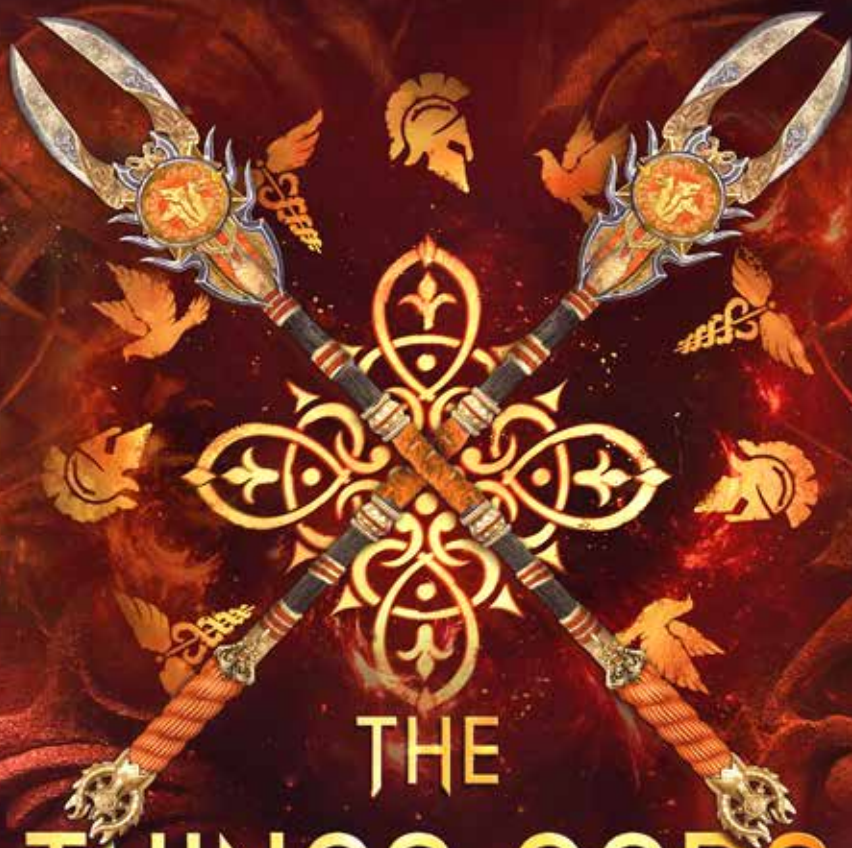

ABIGAIL OWEN

THE
THINGS GODS
BREAK

AZ ISTENEK PUSZTÍTÁSA

Dream
válogatás

AZ ISTENEK HALÁLRA ÍTÉLTÉK... EZÉRT HÁDÉSZ EL FOGJA TEMETNI ŐKET.

Azt hinnéd, hogy már megtanultam a leckét: ne szájalj az istenekkel. Ne szeress bele az Alvilág Királyába. És semmiképpen se keveredj bele az istenek élet-halál harcaiba, ahol te leszel az átkozott halandó préda! Mégis itt vagyok – csapdába esve Tartaroszban, az emberiség legborzasztóbb állomásán, és most olyan szörnyekkel kell szembeszállnom, akikhez képest az istenek irgalmasak. A titánok, akiket teljesen eltorzított a hosszú évszázadok dühe és pusztítása, hét ősi keszon mögé vannak zárva, és ugyanannyira szeretnének innen kijutni, mint én, az pedig enyhén szólva sem lenne jó. Ráadásul Tartaroszban az idővel sem stimmel valami.

És tudjátok, mi a helyzet? Az, hogy én vagyok a kulcs. Hogy kimeneküljek, túl kell élnem az összes rémisztő próbát, amit csak elém dobnak. Már megint.

Ja, és Hádész? Meg fogja szegni az istenek szabályait. Nyilván. Meg akar menteni engem, ezért a halál istene felégeti a világot.

De ha én kiszabadulok... akkor a titánok is.

A világ pedig nemcsak szenvedni fog – hanem halálért könyörög.

Ashley Ball Photography

ABIGAIL OWEN

nevéhez több mint harminc könyv köthető, a USA Today és a The New York Times bestsellerszerzője. Imád minden varázslatos világot, az izgalmas és pörgős cselekményt, a bátor, talpraesett hősnőket. Emellett feleség, anya, volt ejtőernyős, óriási Star Wars-rajongó, megszállottja a klasszikus filmeknek és csokoholista. Abbie jelenleg a texasi Austinban él a saját ámulatba ejtő hősével, angyali tinédzserekkel, valamint egy imádni való szőrmókkal.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.abigailowen.com

www.facebook.com/DreamKonyvek

www.facebook.com/DreamValogatás

„Lyrát a cinikus megjegyzései továbbra is lebilincselő főhőssé teszik. A belső monológjai a reménnyel, a szeretettel, illetve a Hádész iránti vágyakozással egyensúlyoznak, miközben az Alvilág Királyának különböző változataival találkozik. Owen hősnője kitartó, de sebezhető is. Egy bámulatos, akciódús folytatás, meggyőző szereplőgárdával.”

KIRKUS REVIEWS

„Az istenek pusztítása Lyrát az első könyv halálos játékaiból egy sokkal bonyolultabb és érzelmileg megrázóbb világba repíti át. Ezek a próbák már nemcsak a túléléséről szólnak, hanem arról, hogy megakadályozza a világ végét. Alig bírtam idegekkel!”

GOODREADS

„Abigail Owen egyszerűen egy mesteri író. Lenyűgözött az, hogy mennyire behatóan, gondosan tudta újraírni a titánok, Lyra, Hádész meg a többiek történetét. És ez az idővonal teljesen magával ragadott! Olyan sok elem állt a helyére, és annyi új kérdés maradt megválaszolatlanul.”

AMAZON

„Ez a történet ismét minden érzelmet kivált belőled: nevensz, sírsz, dühöngsz, elalélsz, közben összeszorított fogakkal szurkolsz, és lerágod a körmeidet.”

BARNES & NOBLE

ABIGAIL OWEN

THE
THINGS GODS
BREAK

AZ ISTENEK PUSZTÍTÁSA

— részlet —

Dream
válogatás

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE: A SOROZATBAN SZEREPLŐ
ISTENEK, TITÁNOK, VALAMINT AZ ÁLTALUK MEGTESTESÍTETT
(NÉHA EGÉSZEN FURCSA) SZEREPEK LISTÁJA
A KÖNYV VÉGÉN TALÁLHATÓ.

KORÁBBAN A CHONEFTIRIBEN

Ki a fene gondolta volna, hogy tizenkét halálosan veszélyes (és őszintén szólva elég beteg) versenyszám után megnyerem a Choneftiri játékokat. Én, egy alantas irodista a Tolvajok Rendjében, akit Zeus megátkozott, hogy szerethetetlen legyek. Nemcsak az Olümposz trónját nyertem el Hádésznak, hanem a szívét is. És ezzel én is istennővé lettem – az Alvilág királynőjévé. Ez lett volna a történetünk boldog vége.

FELVILÁG

SZTUX FOLYÓ

ALVILÁG

EREBOSZ

TARTAROSZ

ELÜSZION

DÉMONOK
SZAKADÉKA

A
KOZMOSZ
NÉGY
PILLÉRE

A KESZONOK

A
KOZMOSZ
NÉGY
PILLÉRE

I. RÉSZ

ÜDV TARTAROSZBAN

„– ...lehajítom a Tartarosz-árnyba, messze le, sűrű
homályos mély üregébe a földnek, ott, hol vaskapu van,
meg rézküszöb, annyira mélyen Hádész háza alatt, amilyen
magasan van az égbolt: akkor majd meglátja, hogy én
vagyok itt a legerősebb.”

Homérosz: Iliász*

* Devecseri Gábor fordítása

1.

NYAKIG BENNE VAGYUNK

LYRA

Baszódjon meg az egész univerzum. Tudtam, hogy utál engem. Csak nem gondoltam volna, hogy ennyire pitiáner, ennyire kicsinyes.

Ráadásul az istennővé válásnak elvileg előnyökkel kellett volna járnia. Ragyogó erők. Trón. Talán egy rövid nyaralás valahol, olyasmi, amivel nem huppanok a semmi felett lógó kőhídra, aminek mindkét oldalán tátongó szakadék van, és a távolban egy ajtó. Ez olyan, mint valami vicc, aminek a poénját már hallottam.

Nem mintha számítana, hogy néz ki a környezet. Tudom, hol vagyunk.

Tartaroszban.

Nem azért, mert felismerem a helyet, hanem mert a hatalmas kapu másik oldalán álltam, amikor az egyik kapuszárny hirtelen kinyílt.

És mi lehet ennél sokkal rosszabb? Boone-t is magammal vonszoltam. Boone kevés barátom egyike, konkrétan az egyetlen barátom, aki egyszer már meghalt miattam a Choneftiri játékok alatt. Persze, mivel én nyertem a játékokat, a lelkét istenné változtattam, szóval éljen, éljen, a történet boldog véget ért. De ez a boldog vég csak néhány hétig tartott.

Most itt van. Megint. Velem van. Ebben a pokolban.

Gyorsan oldalra nézek, de nem fordul felém. Csak fogát csikorgatva mered maga elé. Ez pedig azt jelenti, hogy nagyon aggódik, de próbál úgy tenni, mintha nem aggódna.

Mély levegőt veszek. A levegőnek vasíze van a nyelvemen. Az is lehet azonban, hogy ez a rettegés íze. Mert nem kell megkérdezniem, ki rántott át minket a kapun. Ezt is tudom.

Kronosz.

A titánok királya.

Mindenki szerint ő a minta, akiről a világ összes seggfejét formázták. A fia, Zeusz nyilván tőle örökölte visszataszító tulajdonságait. Ez a fickó felfalta az összes gyermekét a születésük napján, csak azért, hogy ellehetetlenítse egy jóslat beteljesedését, miszerint egyszer egy gyermeke fogja megdönteni a hatalmát. Hallottam már ilyen nyomorult seggfej apákról. Az enyém sem volt éppen az Év Apukájának mintaképe. Kronosz azonban már egy teljesen új szint volt.

Az.

Nem volt.

Az. Éppen előttünk áll. Olyan magas és izmos, mint egy regényhős, haja olyan fekete, akár az ónix, csak a halántékán látszik egy ezüstös folt. Állkapcsát dús, sötét szakáll rejt.

És istenek, pontosan úgy néz ki, mint Hádész. Nem úgy, ahogy a szülők és a gyerekek hasonlítanak, hanem csontig, teljesen, hátborzongatóan furcsán. Mintha Hádész egy idősebb, brutálisabb változatát szemlélném. Nem csoda, hogy Hádész mindig olyan árnyékot hordozott magában, amelyet nem tudott megnevezni. Innen jöhetett ez a dolog.

De ha az istenek gyönyörűek, azt mondanám, hogy a titánok valósággal ragyognak. Nehéz közvetlenül Kronoszra nézni.

Nem vagyok benne biztos, hogy van szó vagy kifejezés, amely pontosan leírja, mennyire jelentősen és nyomasztóan, hisztérikusan rossz *ezt* a titánt bámulni. A szívem olyan hevesen ver, hogy hallom a fülemben, a bordáim kosara minden lihegő lélegzetvétellel láthatóan tágul, majd összezsugorodik.

Nyugodj meg, Lyra.

Valami a hátam mögött lévő kapuknak csapódik.

– Lyra!

A kiáltás halk, alig érzékelem.

Hirtelen megfordulok, kezem a dupla ajtóra simul. Az ajtón aprólékos szalagdísz, úgy néz ki, mintha tüskés indák lennének. Ó, istenek!

Hádész.

Lelkem a köztünk lévő akadályon keresztül eléri az övét, de nincs átvezető út.

Nincs út hozzá.

Nem, nem, nem.

Türelmetlenül simítom le az arcomon végiggördülő könyveket. Nem veszíthetem el Hádészt. Nem fogom elveszíteni. Nem, miután éppen most találtunk egymásra. Csendben szenvedtem Zeusz átkával, amely szerint egész életemben senki sem fog szeretni engem, mégis túléltem azokat az átkozott játékokat, amelyeket az istenek helyett voltunk kénytelenek mi, halandók játszani. Hádész mellett kivívtam a halhatatlanságot és a boldog életet. Ő is megérdemli a boldogságot.

Éz nem történhet meg. Nem veszíthetem el.

De tudom, csontjaimban, velőmben is tudom, ezt még a halál hatalmas istene sem képes helyrehozni. Mégis, csendben azt kiáltom, sikoltom neki, hogy vigyen ki innen.

Zokogás tör fel a torkomon, ahogy két gondolat üti fel a fejét gyors egymásutánban. Először az, hogy... magát fogja hibáztatni azért, ami történt. Ez olyan igazság, amely elkerülhetetlen, mint Tartarosz.

A második gondolat azonban az, hogy... jobban kellett volna figyelnem arra a jóslatra, amelyet Rima tett a Choneftiri alatt. A látomásra, miszerint Hádész felégeti a világot. Olyan jövőt vázolt fel, amelyről őszintén azt hittem, hogy megállítottuk, és ezzel elkerülhető. Mit is mondott még Rima?

A dübörgés egyre hevesebbé válik, a remegését a keskeny, szilárd kőhídon is érzem a talpam alatt. Egy heves, reményteljes pillanatig azt hiszem, a kapu megadja magát, aztán... a dübörgés elcsendesedik.

És a szívem is. Kiüresedve állok ott.

Próbálok érezni Hádészt, az érzelem bármely gyenge vilanását tőle, hogy elmondja, még mindig ott van, de annak a hatása, amikor a Choneftiri alatt vért adott nekem – ezzel lehetővé téve, hogy érezzem, mit érez egy adott pillanatban, különösen a legerősebb érzelmeit –, már szinte teljesen elmúlt. Semmi sem jut el hozzám.

– Lyra! – Hádész hangja most még halkabb, elfojtott, mint-ha távolabb került volna. Mit csinálnak vele a többiek? Visszahúzzák?

Úgy szorítom ujjaimat a fémajtó részébe, mintha ki tudnám ásni magamat, vagy a közelemben tarthatnám őt.

– Ne menj el!

De csak a csend válaszol.

Már nem hallom őt. Fülemet az ajtóra tapasztom, becsukom a szememet, és hallgatózom. Keresem a legkisebb jelet, hogy még mindig a túloldalon van. Hogy nem hagyott el.

– Hádész.

Neve keserves nyöszörgés.

– Még ott van – szólal meg Kronosz mögöttem. Illetve mordul.

Bár nagyon halk a hangja, megfeszülök. Erősen.

A titán *hangja* szinte pontosan olyan, mint elsőszülött fiáé, Hádészé, bár a mély hangok érdekesebbek, rekedtesebbek, mint-ha túl régóta lélegezte volna be a kénkő miazmáit.

– A védővarázslat akadályoz meg minket abban, hogy kommunikáljunk a külvilággal – tájékoztat Kronosz, még mindig halkán. – Már nem fogod hallani a hangját.

Alkaromat végighúzom a nedves arcomon, aztán a titánok királya felé fordulok, és a mozdulat közben Boone sötét tekintetével találkozik a pillantásom. A tolvajok új istensége készen áll a harcra, ha arra van szükség. Állkapcsa merev, keze a combja mellett ökölbe szorítva. Alig észrevehetően csóválom a fejemet. Úgy tűnik, a harc garantáltan azonnali, sőt, visszafordíthatatlan halált jelentene. Ez azonban egyetlen gondolat-hoz vezet:

Hogyan juthatunk ki innen?

A válasz egyszerű. Sehogy.

Ez a – szó szerint – átkozott Tartarosz! Talán ha elégszer gondolok rá, a valóság lassan beszívárog a tudatomba.

Még a titánok sem tudtak kijutni évezredek óta, pedig kétség sem fér hozzá, hogy igen hevesen próbálkoztak. Pandora szelencéje szerencsejáték volt. Utolsó lehetőség. És csak egyetlen személyt engedett volna ki.

Perszephonét.

Ha már így eszembe jutott... Olümposzra, hol a fenében van a tavasz istennője? Úgy volt, hogy ezen az oldalon, a kapu

közelében várakozik, hogy kimenekíthessük, de csak Kronosz van velünk.

Mit művelt Kronosz? Mindenkit megevett, ahogy a gyerekeit?

Kronosz rám mosolyog. A cápáknak barátságosabb a mosolyuk, mint neki. Még rosszabb, hogy annyira emlékeztet Há-dészra, hogy a szívem több dobbanást kihagy. Össze vagyok zavarodva, fogalmam sincs, mit kellene most éreznem. Nem vonzalmat, persze, de azért mindenképpen valamiféle szeretetet vagy tiszteletet. Az is lehet azonban, hogy lassan, csendben kezd felbomlani a testem, megbomlani az elmém.

Éles nevetésben fakadok ki.

– Bárkit behúzhattál volna az ajtón, de te éppen azt a két embert választottad, akik számodra a leghaszontalanabbak. Szép munka.

Az is lehet, hogy gyorsan és zajosan esek szét.

Boone enyhén megfeszül. Ezután röviden füttyent: jel, amivel a tolvajok kommunikálnak egymással.

Figyelmeztetés.

De figyelmen kívül hagyom. Korán megtanultam a Tolvajok Rendjében – ahol Boone és én is felnőttünk –, hogy a zaklatók kezelésének módja sosem az, ha meghátrálunk, és ha kihívást jelentenek, akkor még jobban kiállunk ellenük.

Kronosz óvatosan hátranéz a válla fölött, feltehetően a mögötte lévő ajtó irányába. Mit ellenőriz? Valamiféle segítségre vár?

Oldalra hajlok, próbálok a háta mögé nézni. Nincs itt senki más rajtunk kívül, és ha lenne is, nincs helye elbújni. A híd másik végén lévő kis ajtó talán alagútba vezet. Nehéz megmondani a falakon elhelyezett, tartókba illesztett fáklyák fényében.

– Csendben kell lenned – súgja Kronosz, még mindig elfordulva tőlem. – Különben felébreszted őket.

Baljós kijelentés, és rejtélyesen homályos. Ez a két kedvenc jelenségem.

– Kiket ébresztek fel?

– Csss! – Kronosz teljesen mozdulatlanra dermed, továbbra is a túloldali alagutat figyeli. – Mindig ádázabbak, ha valaki érkezik.

Tessék?

Egymásra nézünk Boone-nal. A titán nagyon-nagyon régóta van ide bezárva. Az eltelt hosszú idő nyilvánvalóan hatással volt rá. És ez a hatás minket is utol fog érni, ha nem tudunk kijutni innen.

Kronosz hirtelen felém fordul, én pedig kiegyenesedem. Szeme csillog, ajka egyre szélesebb mosolyra húzódik.

Aha, ez egyáltalán nem kibaszottul hátborzongató.

– Hogy mi van? – Ezúttal hangosan teszem fel a kérdést.

– Azt hiszed, haszontalan vagy – mondja ezt Kronosz kedves nagybácsi hangon, de még mindig suttogva. – Úgy tűnik, te vagy az, aki nem képes tiszta fejjel gondolkodni.

Dühösen nézek rá.

– Azt *gondolom*, hogy te egy totális, dühöngő ő...

Boone élesen oldalba könyököl. Ez az egyetemes jel, hogy fogd be, mielőtt a titán megcsap, és összerándulok.

Kronosz gyorsabban mozog, mint bármi, amit valaha láttam, és a bármi kategóriába istenek és több szörny is tartozik. Mozgását csak elmosódottan látom, olyan gyors. Nem engem támad. Megragadja Boone-t a torkánál fogva, és a kapuhoz csapja. Felkiáltok, ahogy a feje keményen csattan a fémen.

Kronosz úgy hajítja el Boone-t, mintha csak egy rongybaba lenne, nem pedig természetes, felnőtt férfi. Aztán a titán úgy fordul vissza hozzám, mintha semmi sem történt volna.

A borzalom fokozódik, amikor hátranézek, és Boone ernyedett testét látom a földön. A mellkasa fel-le mozog. Hála az égnek. Egyik karja rossz szögben hajlik a teste alá, homloka egy kisebb szakaszon felhasadt, a sebből aranyszínű vérünk, az istenek ichorja szivárog. Megborzongok. Isten ide vagy oda, olyan törekenynek tűnik így! Olyasvalakinek, akinek soha nem lett volna szabad követnie egyetlen ajtón át sem, nemhogy ezen az ajtón.

– Miért tetted ezt? – kérdezem, és erős vágy van bennem, hogy minél előbb Boone mellett legyek. Valami azonban azt súgja, a titánra kell figyelnem, ha azt akarom, hogy Boone és én élve kijussunk innen.

Ekkor jutnak eszembe a fegyvereim. Felnyúlok, a hátamra szíjazott dupla bárdokat akarom megragadni. Csakhogy... Nincsenek ott. Újra feljűk nyúlok, de semmi. A bárdok... eltűntek. A keresztszűj ott van a mellkasomon, de hátamon a tartóhüvelyek üresek.

Amikor meglátja, mit csinállok, Kronosz felsóhajt.

– Tartarosz kapuja minden belépőt megfoszt a fegyvereitől, Lyra. – Még mindig alig hallhatóan, halkan beszél.

Ahogy ernyedten leengedem a kezemet oldalra, lassan fel-fogom, mi volt az utolsó szó, amit mondott. Hosszan pislogok Kronoszra, új félelem rántja görcsbe a tüdőmet.

– Tudod a nevemet.

Összevonja a szemöldökét – lehetséges csalódottságot kifejezni összevont szemöldökkel?

– Nyilvánvalóan.

Értem.

– Ööö... Honnan? – kérdezem, kissé zavartan, és ugyan ki hibáztathatna engem ezért.

– Találkoztunk már.

Hátralépek, mielőtt elrejtethném a döbbenetemet.

Találkoztam volna a világvégét okozó apakomplexus atyjával?

– Nem. Az lehetetlen.

Egyszerűen nem kellene többlet beszélnem veled. Úgysem fogok értelmes válaszokat kapni, csak titokzatos kijelentéseket és titáni egót.

Az agyam kapkodva keresi a lehetőségeket, hogy Boone és én hogyan tudnánk kijutni innen. Menekülési útvonalak után kutatok. Figyelemelterelést tervezek. Olyan megvesztegetéseket próbálok kigondolni, amelyeket az univerzum feltétlenül elfogadna. Azt sem tudom pontosan, hogyan kerültünk ide. Az egyik pillanatban még a küszöbön álltunk, a következő pillanatban pedig már az oroslán szájában.

Hogy a fenébe vigyem ki Boone-t Tartaroszból, ha nem ébred fel?

Az elmém végre eljut ahhoz a tényhez, hogy a bárdjaim talán nincsenek meg, de a tetoválásaim igen. Az állatok, amiket Hádész ajándékozott nekem, a karom bőrébe vannak temetve, és senki sem veheti el őket tőlem. Fel akarom ébreszteni őket, de Kronosz már ott van, túl gyorsan mozdul ahhoz, hogy lássam. Istenői szemmel sem sikerül észrevennem. A hónalja alá kap, lógat, lábam nem éri a földet. Szorítása erős, nem tudom elérni a karomat, hogy hozzáférjek az állatokhoz.

– A tetoválásaid is eltűntek, akárcsak a fegyvereid.

– Nem hiszek neked!

Megrúgom, de az ütéstől még csak meg sem mozdul.

– Mindig nagyon gyors vagy a harcban – súgja halkán. Mintha büszke lenne rám.

– Csak néhány perce ismersz engem – mondom. – Ugyan honnan tudhatnád ezt?

Talán megpróbálhatok teleportálni. A tudásom ezen a területen elég gyenge. Hádész hiába próbált megtanítani. De nem lóghatok itt úgy, mint egy horogra akadt hal.

Azt akarom, hogy Boone felébredjen. Hogy mozduljon meg, amíg a titán háttal áll neki.

– Jól ismerlek, Lyra Kheres – jelenti ki Kronosz. Aztán az arca rémisztő mosolyra fakad, amitől teljesen ledermedek. – Te leszel a megmentőnk.

Az elmém elengedi a teleportálás gondolatát. Egyszerűen ejti a témát.

Az adrenalin olyan gyorsan árad bennem, mintha a bőröm kifelé fordulna.

Mert hiszek neki. Istenek, tényleg hiszek neki. Ismer engem. Tényleg ismer. Ott van a tekintetében: túl magabiztos, túl ismerős. Mintha már egy olyan terv része lennék, amit régen kidolgozott, és amit eddig elfelejtett megemlíteni.

– Tévedsz abban, hogy haszontalan lennél – mondja még mindig nyugodt, még mindig halk hangon. – Nekem nagyon is hasznos vagy. És megbüntetem, ha valaki árt annak, aki engem megszabadít innen.

Megrázom a fejemet, a gyomrom összerándul. Azért bántotta Boone-t... mert *oldalba könyökölt*? Mert azt hiszi, kiszabadítok egy titánt? És nem is akármilyen titánt, hanem az abszolút leggonoszabbat?

Ekkor hirtelen, mintha éppen ezt a pillanatot választotta volna, csengő szólal meg. Tiszta. Hideg. Végleges. Mintha visszaszámolna egy olyan eseményig, amit nem fogok túlélni.

Kronosz nem enged el. Csak megint a sötét alagút felé fordítja átható tekintetét.

– Mi az? – kérdezem súgva.

A csengő folyamatosan szól, és a hangja... egészen furcsa. Mintha vidám hangnak kellene lennie, olyannak, mint az ünnepi játékboltok csengettyűinek, de nem olyan. Ez moll hangnemből van.

– A rohadt szemét!

Kronosz minden előjel nélkül olyan hirtelen fordul meg, hogy a lábam ívben lendül, a semmi felett lebegek.

A Tartarosz falai mentén húzódó sötét mélység – a szörnyekkel teli gödör – olyan alattam, akár egy kráken, egy leviatlán nyitott szája.

Félelem kúszik fel a torkomon, önkéntelenül kapálózom.

– Amúgy is lehet, hogy odalent biztonságosabb – mondja Kronosz. – Remélem, most nem halsz meg.

Aztán elenged.

2.

ÉLET KÖLCSÖNKAPOTT IDŐBEN

LYRA

Üvöltök. Persze hogy üvöltök. A rémület sikolya tör fel a torkomból, a gyomrom kikívánkozik belőlem, ahogy zuhanok a szakadékba. Felnézek, és azt látom, hogy Kronosz áthajol a híd peremén. Az átkozott titán úgy nézi a zuhanásomat, ahogy egy macska nézi egy bogár vergődését a medence vizében.

A következő levegővételnél összezsugorodott arca teljesen eltűnik, elnyeli az áthatolhatatlan sötétség, amely engem is elnyel magával. Ekkor rájövök, hogy még mindig zuhanok, és nem csapódtam a mélység alján.

És ekkor arra is rájövök, hogy kibaszott istennő vagyok. Még nem nagy istennő. De attól még istennő...

Szedd össze magadat, Lyra!

Ha Hádész itt lenne, karba tett kézzel figyelne, azzal a türelmetlen tekintettel, olyan homlokráncolással, ahogy akkor néz rám, amikor nem fogom fel azonnal, amit tanítani akar nekem. Nem volt sok időnk gyakorolni, de ezt a pillantást már sokszor láttam. Az istennőképző tanórák nagyjából ugyanúgy zajlottak, mint régen a tolvajmesterségre tanítás.

Ez mind egyszerre kattan be, és hirtelen abbahagyom a sikítást. A torkom fáj, nem hallok mást, csak a levegő süvítését a fülemben, ahogy zuhanok... és zuhanok... és zuhanok.

Nyúlüreg. Mintha beleestem volna a nyúl üregébe.

Aztán a nyomasztó sötétségben látok... valamit. Becsukom a szememet, aztán újra kinyitom, és ott van. Nagyobb.

Közelebb van. Valami, ami velem mozog? Vagy talán felém mozog?

Csak egy másodpercem van rá, hogy megnézzem a kristályos repedést, ami geodára emlékeztet, de nem előzöm meg a zuhanásban. Velem lebeg.

– Mi a fene?

Az a valami rám céloz. De nem ütközünk, nem tör össze, nem is ér hozzám. Nem szilárd anyagú. És teljesen elemészt engem.

Kérdésemet olyan nyomasztó csend fojtja el, mintha a hang már nem is létezne. Minden vörösre színeződött, közben mozgás villan körülöttem, mintha olyan gyorsan futnék, hogy a sebességtől a világ elmosódik körülöttem.

Aztán a környező tér hirtelen megváltozik, és ahelyett, hogy végtelenül zuhannék a sötét mélységben, az egyik finom faragású hídon állok Hádész vízkertjében az Alvilágban. Az átmenet megrázó, egy pillanatig forog velem a világ. Kinyújtom a kezemet, egy közeli fa törzsére támaszkodom, míg minden meg nem áll, és a világ éles, pontos valósággá változik.

Otthon vagyok.

A hang egy villanás alatt visszatér, a csobogó víz megnyugtató locsogása vesz körül, jázmin és lonc illatát érzem, a bőrömön tökéletes, hűvös levegőt. Erebosz élénk, ragyogó színei vesznek körül, itt áll Hádész kastélyszerű otthona, olyan hatalmas barlangban, hogy a mennyezet csillagokkal teli éjszakai égboltnak tűnik.

Otthon vagyok. Ez az új otthonom az Alvilágban.

Vagy... Lehet, hogy ez valami varázslat. Mi történt most Aszfodélosz mezőin?

– Az Olümposz szerelmére, mi a fenét keresel itt lent? – Mély, morgó hang szól mögöttem. – Ez a legrosszabb időzítés. Fájdalmasan, csodálatosan ismerős hang.

Eufória. A szívem hevesen dobog, biztos vagyok benne, hogy ragyogok, amikor megfordulok.

– Hádész – sóhajtom, és felkavarodó érzelmeimtől majdnem felzokogok.

Egész teste mozdulatlanul áll, mereven néz, egyetlen pillantással végigmér.

– Mi történt?

Minden, ami nem stimmel, ebben a pillanatban elcsúszik, eltemeti a megkönnyebbülés nagy hulláma. Megszüntettem a távolságot kettőnk között, karomba zárom, rögtön átölelem a nyakát.

– Hála az isteneknek – suttogom, és megcsókolom.

Hozzám simul, aztán teste megmerevedik a karomban, és elhúzza ajkát az enyémtől. Csak annyira, hogy a szemembe nézzen. A zavarodottság úgy hasít megkönnyebbülésembe, akár az egyik bárdom. Én is mozdulatlan maradok, és én is nézem.

Amit azonban a szemében látok, az minden, csak nem megkönnyebbülés. Dühös zavarodottság.

De... ahogy lélegzetünk összefonódik, kezét a derekamra csúsztatja, és közelebb von magához. A zavarom ettől nagyon ismerős vággyá változik. Mosolygok.

Hádész levegőhöz jut, aztán ajka az ajkamra tapad. Istenek az égben, olyan, mintha először csókolóztunk volna. Csak... hevesebb.

Parancsoló, de mégis lány. Követelőző, de kérdő. Úgy veszi el, úgy élvezi, mintha már régóta és gyakran gondolt volna erre.

Meddig voltam Tartarosz csapdjában?

Ami engem illet, annyira boldog vagyok, hogy kijutottam abból a viperafészekből, és visszakerültem hozzá, hogy úgy csókolom, mintha azt hittem volna, soha többé nem találkozunk. Mert lényem egy része, mélyen, legbelül, amit próbáltam nem meghallani, aggódott, hogy Hádész tudja. Hogy tudta, Tartarosz az én sorsom, sőt talán elcserélt Perszephonéért.

Amikor lassítunk, mindketten nehezen lélegzünk. Homlokát a homlokomhoz érinti, csukott szemmel, kezét a hátamon tartja, még mindig magához szorít.

– Még soha nem csókoltál meg – mondja.

Egy pillanatba telik, mire a szavak átszűrődnek a megkönnyebült boldogság buborékán. Soha... hogy mi van?

– Te meg miről beszélsz?

A kérdésem mintha fejbe csapta volna. Hádész hátrahúzódik, és olyan megrázkódtatás látszik rajta, amit az én halálistenem soha nem engedett meg magának.

– Hosszú a hajad. Te vagy a jövőm, Lyra, ugye?

A zavart érzés olyan, mintha zuhatagon próbálnék átúszni, és ide-oda sodorna a víz. Jövő? A hajam? Miről beszél? Megérintem a fejemet, és valóban, a hajam lapos kontyba van tekerve.

Fogalmam sincs, mi folyik itt, vagy miért számít a hajam.

– Hádész?

Szemöldöke félelmetes ráncba húzódik.

– A francba, Lyra. Most éppen Poszeidón viadalának közepén vagy. Nem lenne szabad hagynom, hogy egyedül birkózz meg ezzel.

– Tessék? Nem értem.

– Azt mondtad, hogy...

Az a vérszínű téridő-kristályrács-hasadék minden előjel nélkül ismét megjelenik, elmosódottan elhalad a fejem felett. Hangtalan, vörös árnyalatú villanást látok, és Hádész eltűnik. Még mindig érzem hozzám simuló testét, az érzés csak lassan halványul el, de érzékelem a pillanatot, amikor teljesen eltűnik, mert újra ott suhog a sötétség és a levegő. Zuhanok.

Megint a sötétség szurdokában rekedtem, és még mindig zuhanok.

Nem tudom, ordítsak-e vagy valami mást tegyek. Csapkodom, kapálózom, hang buggyan ki a torkomból, amit hirtelen lenyelek.

Mert a sikítózás semennyit sem javít a helyzetemen.

Gondolkodj, Lyra. Hogyan lehet kijutni ebből?

3.

LEGALÁBB VISELKEDJ ÚGY, MINT EGY ISTENNŐ!

LYRA

A lehető legjobban próbálom megkeményíteni a szívemet, és kényszerítem magamat, hogy becsukjam a szemem – bár sötétben nem számít, de eddig ez volt az egyetlen módszerem, amivel sikerült teleportálnom. Mármin az azon kevés alkalommal, amikor ez működött. Hádész lány hangjának emléke cseng a fejemben.

Koncentrálj!

Ez elég nehéz, ha a lényem nagy része arra készül, hogy becsapódok a gödör mélyén.

Meríts az erődből, amíg bizsergést nem érzel a bőröd alatt, ez az energia.

Most tovább tart, a félelem elveszi az érzést, mielőtt jól megragadhatnám. A gyomrom felkavarodik. De végre érzem.

Húzd befelé, amíg nyomni nem kezd a mellkasodban.

Nálam sosem működik így.

A bizsergés a gerincem tövénél jelentkezik, ugyanúgy, ahogy a gyönyör is, amikor Hádész engem...

Képzeld el, hová fogsz eljutni.

Hangjának emléke sürgetőbbnek tűnik a fejemben.

Mert még mindig zuhansz, Lyra. Koncentrálj!

De hová próbáljak eljutni? Ha teleportálással ki lehetne jutni Tartaroszból, akkor a titánok nem lennének itt. Inkább Boone ernyedte testére koncentrálok, ahogy a hídon fura tartás-

ban hever. Megpróbálok visszajutni hozzá, aztán mindkettőnket eltávolítani Kronosztól, attól, amit az a csengőszó jelentett, bármi is legyen az.

Engedd el az erőt.

Ez a rész általában egy pillanatra kiüt engem. Mintha éppen akkor kapcsolnák ki az áramot, amikor a legnagyobb szükségem lenne rá.

Hagyom, hogy a bizsergés áttörjön rajtam, közben igyekszem fejben tartani azt a képet, hogy hol van Boone. Szél fúj a fülembé, és hirtelen kinyitom a szememet. A szívem hevesen ver, mert egy pillanatra azt hiszem, most végre sikerült az első próbálkozásra. Mellékhatások nélkül.

A csalódás olyan, mintha arcon csaptak volna.

Nincs híd. Nincs Boone. Nincs Kronosz.

De nem zuhanok tovább. Állok...

Egy pillanat... Mikor szálltam le? Hogyan?

Valójában a fontosabb kérdés az: hova kerültem? Összevonom a szemöldököm, körbefordulok, hogy befogadjam a látványt. Szűk helyiség, sziklafalak között, ami fájdalmasan, borzalmasan ismerős.

A szobám San Franciscóban, a Tolvajok Rendjének rejték-helyén.

Ugyanúgy néz ki. Itt az olcsó fém íróasztalom, rajta a számítógépem, ami csak adminisztrátoroknak engedélyezett. Az ágyam gondosan bevetett matrac egy lekerekített mélyedésben, amelyet földalatti rejték helyünk sziklájából vájtak ki. A legutóbbi munkákból származó zsákmány halomban. Ezeket kell katalogizálnom, és a lehető legrendezettebb módon szortíroznom. Még az illat is ugyanaz: barlang, kő és tisztítószert. Rühellem a penészt, ami gondot jelenthet, ha az ember az óceán közelében, a föld alatt él. Úgy birkózom meg ezzel a problémával, hogy gyakran lemosok mindent.

– Tartarosz átkozott nevére, ez meg mi a bánat? – kérdezem halkán. Ez egyáltalán lehetséges? Valóban megszöktem Tartaroszból? Még mindig bizserog a bőröm, mintha még soha nem telepörtáltam volna.

Lenézek, bámulom a farmert és a kedvenc hosszú ujjú ingemet, amit akkor viseltem, amikor itt laktam. Semmi különös. Szürke, de puha, légáteresztő, izzadságfel szívó anyag, ami

mindig kényelmes volt. A föld alatt folyamatosan hűvös van, még nyáron is. Ezt az öltözéket gyakran hordtam. De nem ez volt rajtam, amikor beléptem Tartaroszba.

Újrakezdtém az életemet, megint itt vagyok a... Nos, nem pontosan a kezdeteknél. De legalább nem azon az átkozott helyen.

Vállam megfeszül. Hádész. *Vajon tudja, hogy San Franciscóban vagyok?* Az ajtó felé rohanok.

– Beléptél Hesztia keszonjába.

Megtorpanok, megfordulok, védekező guggolópozíciót veszek fel, amikor meghallom mögöttem a hangot. Alig kapok levegőt, amikor meglátom a nőt. Hagyományos görög öltözéket visel, bőven redőzött himationt. Derekáig érő, hullámos, bíborszínű haját arany babérkoszorú ékesíti.

Ez nem lehet.

Keményen bámulom, miközben lassan felegyenesedem a guggolásból. Csak faragványokat és festményeket láttam erről az istennőről, akiről azt mondják, az istenek háborújában halt meg, amikor a görög panteon istenei és istennői letaszították Zeust a trónjáról, majd egymással harcoltak a trónért. A tudósok azt feltételezik, a háborúnak végül nem az Olümposz pusztulása, hanem Hesztia halála vetett véget.

– Hesztia? – kérdezem bizonytalanul.

Az otthon és a házi tűzhely istennője. Kronosz és Rhea legidősebb gyermeke. Mit keres a szobámban?

Mosolya csupa természetes melegség, eléggé ellazulok ahhoz, hogy vissza tudjak mosolyogni rá. Újabb reménysugár szúródik pánikomba és félelembé, még akkor is, ha még mindig annyira össze vagyok zavarodva, mintha a Feledés folyójába léptem volna. Jó jel, hogy itt van, ugye? Ez azt jelenti, valahogy sikerült kijutnom Tartaroszból.

– Tudna... Tudna segíteni nekem?

– Én vagyok az istennő tükörképe, aki ezt a keszont létrehozta – jelenti ki Hesztia.

Keszon? Már kimondta ezt a szót. Hesztia keszonja. Összevonom a szemöldökömet, körbenézek. Hogyan lehet keszon az én szobám?

– Nem értem.

Hesztia képe megremeg, villószik, mintha megszakadt volna a jel, mégis olyan... valódi. Ha megérinteném, szilárd lenne a teste?

Nem próbálom meg.

Kinyújtja a kezét, körbemutat a szobában, ahol állunk.

– Üdvözlünk a Labirintusban!

4.

HESZTIA KESZONJA

LYRA

Sokk tör rám, elemi erővel, hirtelen. Biztosan félreértettem az istennőt.

– Labirintus? – Körbenézek, de csak a jól ismert San Franciscó-i hálósobám falait látom. – Még mindig Tartaroszban vagyunk?

Minden szót lassan, tagoltan ejt ki, mintha egy gyerekhez beszélne.

– Csak úgy lehet kijutni Tartaroszból, ha kinyitjuk a keszont.

Első logikátlan gondolatom az, hogy *hála az isteneknek. Tehát mégis van kiút Tartaroszból.* Ezt azonban rögtön követi a második gondolat...

– Mit értesz keszon alatt? – Ez a szó hátborzongatóan szinonimája a *fogságnak*, és a gyomrom összeszorul. – Mi az, hogy keszon? Hogyan nyissam ki? – Úgy lövöm rá a kérdéseket, mintha Artemisz nyila lenne a kezemben. – Ez valami labirintus része? A Labirintus az útvesztő, igaz?

Hesztia szelleme, vagy kivetülése, vagy bármi is ő, újra felvillan.

– A keszon próbára teszi az ártatlanságodat. Sok szerencsét kívánok neked ebben. Az én keszonom a legmélyebb, beteljesületlen vágyad erejét teszi próbára.

Forog velem a világ.

– Mi a fene köze van egy beteljesületlen vágynak az ártatlansághoz?

Az istennő pislog rám. Mosolya az arcán marad, mintha rögzítették volna. Ezúttal azonban nem tölt el jóleső érzéssel, sőt, megborzosngok tőle.

– Beléptél a Hesztia-keszonba.

Homlokom összerándul, ráncokba helyezkedik.

– Ezt már mondtad.

Még egy pislogás. Újabb villanás.

– Üdv a La...

– Ezt is mondtad.

Rebbenés. Pislogás. Villanás.

Ha nem lennék ennyire összezavarodva, azt mondanám, már régen nem beszélt senki Hesztia... felvételéhez?

– Üdv a Labirintusban – szólal meg végül újra, előlről kezdve az egészet.

– *Eiréné, segíts meg* – imádkozom a béke istennőjéhez összeszorított szemmel, mert gyakorlatilag nincs senki más, akihez türelemért imádkozhatnék.

Felsőhajtok, karba fonom a kezemet, és várok. Nem akarom félbeszakítani. Remélem, Hesztia újabb információkat ad. És valóban ez történik. Újabb villanó mosoly, aztán azt mondja:

– Ezt a keszont csak az nyithatja ki, aki hajlandó feladni azt, amit a legjobban akar az életben.

A franca! Ez pontosan úgy hangzik, mint az istenek és istennők viadalai a Choneftiri versenyben. *De ez nem is olyan rossz*, próbálom vigasztalni magam. Egy egyszerű próba. *Kilenc* viadalon jutottam túl a Choneftiriben. Biztosan ki tudok nyitni egy nyomorult keszont, és kitalálok ebből a labirintusból is.

Bólintok, és újra kinyitom a szememet. Úgy teszek, mintha észre sem venném, mennyire szapora a pulzusom. Én is hasonlóan somolygó, baljós mosollyal nézek Hesztiaira. Hát, legyen.

– Csináljuk!

De Hesztia még nem fejezte be.

– A keszonban a képességeid nélkül fognak próbára tenni.

Basszus! Ekkor eszembe jutott minden más, amit addig mondott...

– Nem!

Kinyújtom a kezemet, mintha meg tudnám állítani. Nem hagyom, hogy elvegyék tőlem azokat az erőket, amelyeket

Hádész a magáéból feláldozott, hogy átadja nekem, és amelyek megmentették az életemet. Rossz érzésem van. Úgy sejtem, tényleg szükségem lesz rájuk itt lent.

Hesztia az ujjával csettint.

A teleportálási kísérletem után maradt bizsergő érzés... erősebb. Még erősebb. És egyre erősödik. Már nem öröm, hanem fájdalom. Egészen addig, amíg úgy nem érzem, mintha konnektorba dugtam volna az ujjamat.

Ellenállok. Illetve inkább ellenkezni próbálok. Kezemet ökölbe szorítva kapaszkodom abba az érzésbe, amit Hádész részének gondolok: melegség, fény, világosság a sötétségben. Minden erőmmel próbálok ezt megtartani.

Rázkódás pattog át rajtam.

Elektromos erő.

Aztán egy másik, annyira intenzív, hogy akaratlan sóhajjal lendülök előre. Az erőm feletti kontrollom elcsúszik, kezem a térdemen. A látásom összeszűkül, látóterem széle elfeketedik, a feketeség befelé halad, míg csak egy pontot látok... Fény.

Ismerem ezt a fényt.

Teljesen szétárad bennem, és körülöttem minden ragyog. Mindenhol ott van, elterül a testemben és rajtam kívül is. Az én erőm. Hádész ereje. Csakhogy ezúttal, ellentétben azzal, amikor Hádész istennővé tett, ez a koncentrált energia most távolodik tőlem, mintha vonatot néznék távolodni egy alagútban. Ahogy egyre kisebb lesz, minden melegség eltűnik. A csontig hatoló hidegben nagyon fázom.

A látásom kitisztul, pislogok, borzongva térek magamhoz: tudóm zihál, izzadság csorog a halántékomon. Ekkor észlelem, hogy még nem hagytam el a szobámat, és a hátborzongató AI Hesztia még mindig ott áll, és ott van az ostoba mosoly is az arcán. Karomat erősen magamhoz szorítva próbálok szabályozni a légzésemet.

Már biztos vagyok benne, hogy mi történt, mégis tesztelem. Az egyetlen dolog, amit istennőként töltött kevés időm alatt elsajátítottam, az az, hogy ki-be tudtam kapcsolni a világitást. Az én ütött-kopott, ferde íróasztali lámpámra koncentrálok, és hirtelen kinyújtom az ujjamat, mintha varázspálca lenne.

Semmi. A villanykörte fel sem villan. Még csak egy kopogó szellem hatást sem tudok elérni.

Ember vagyok. Törekeny halandó, isteni és emberi fegyver nélkül. Ami még rosszabb, ellopta Hádész utolsó ajándékát, ami velem maradt itt lent is. A rohadék.

– Most pedig elmondom, mi a próbád...

– Hé, hé, hé! – Hirtelen felemelem a kezemet. – Kronosz a feneketlen mélységbe lökött, és végül itt kötöttem ki. Nem akarok semmilyen keszonon átmenni, sem semmilyen próbán.

A szeme villan, pislog, egyértelműen nem fogja fel, amit mondtam.

Hasztalan.

– Csak küldj vissza úgy és oda, ahogy és ahonnan jöttem! – könyörgöm. – Nem akarom ezt.

Újabb szemvillanás és pislogás epizód, aztán megint megnyugszik.

– Az egyetlen kiút előre van.

Az átkozott istenek az „egyetlen kiút” és „nincs más választásod, mint versenyezni” hülyeségekkel. *Kérdem el* a jogot, hogy soha többé ne kelljen istenek játékaiban, vagy próbáiban vagy akármijükben részt vennem. Ez nem történhet meg.

– Az áldozatod révén megadatik neked, hogy a legmélyebb, beteljesületlen vágyad valóra váljon – mondja Hesztia.

Körbenézek. Jól hallottam?

– Ööö... Úgy érted, elveszed? Hiszen az *áldozat* lényege éppen az önkéntesség. Vagy rosszul tudom?

Zavartság. Szemvillanás. Pislogás. Zavar.

Nem értem, miért teszek fel egyáltalán kérdéseket.

– Amikor átléped ennek a szobának a küszöbét, minden, ami van, már nem lesz meg, és helyette meglesz minden, amit akarsz.

– Aha – motyogom halkán magamban, miközben elkezdek körbenézni a helyiségben azzal a szándékkal, hogy találjak valamit, amivel felvehetem vele a harcot. Egy kampó esetleg? Kímáshatok innen? – Beszélj még rébuszokban, Batman.

Mintha végre úgy döntene, hogy válaszol az egyik kérdésemre, bár azt kissé átfogalmazva teszi.

– Minden, ami most van, kiürül az emlékezetedből, helyét egy új történet veszi át, és az, amit mindig is a legjobban szeretted volna.

Kihúzom magam, egyenesen ránézek. A düh összerántja a gyomromat, mintha kígyók tekeregnének a hasamban attól,

hogy újra ebbe a helyzetbe kerülök, aztán egy újabb pánikhullámtól minden izmom elernyed. Folyamatosan, rémisztő lengésekben erősödik a szorongás. Mindent el fog venni. Beleértve... Hádészt is?

Ó, istenek!

Ó, poklok!

Átkozott Olümposz!

Ezer különböző választ keresek a tudatomban. Van kiút innen. Vissza a hídhhoz. Kronosz valószínűleg már elment, azt hiszi, hogy meghaltam.

Ugyanakkor felteszem magamnak a kérdést...

Mi az, amit mindig is a legjobban akartam? Ez könnyű. A szívem üvölt: Hádész. Az ő társasága az, amit a legjobban szeretnék: visszatérni hozzá és ahhoz az élethez, amit együtt próbáltunk elkezdni. Ez kell, hogy legyen, ugye? Szívesen feladnám az istennő szerepet, ha ezzel visszajuthatok hozzá.

– Van választásod – mondja most Hesztia.

– Végre. – A megkönnyebbülés hulláma jár át, és ösztönösen felemelem mindkét kezemet.

– Elfogadhatod azt az életet, amiről mindig is álmodtál, és akkor itt maradsz a keszonomban. Vagy feloldhatod ezt a keszont, és visszatérhetsz a való életedbe.

A megkönnyebbülés olyan gyorsan hagy el, hogy a vállaim összerogynak. Ez nem az a választás, amire számítottam.

– Hogyan kell kinyitni a keszont?

– Önként kell úgy döntened, hogy elhagyod azt az alternatív életet, amit a reményeid és álmaid teremtettek, még akkor is, ha ez összetöri a szívedet és összezavarja az elmédet.

– Újabb hamis, üveges tekintetű babamosolyt küld felém. – Kezdheted... most.

Hesztia mesterséges intelligencia generálta szelleme hangtalanul, nyomtalanul eltűnik. Összeszűkítem a szememet, az asztalomon álló lámpát bámulom. Miért néz ki a fény olyan... homályosnak, elmosódottnak? Megdörzsölöm a szememet, de nem segít. Az egész szobában romantikus lágyág uralkodik. Valaki váratlanul kopog az ajtómon. Összerezzenek.

Aztán megdermedek.

Kinyissam?

– Lyra.

Felix az.

Honnan tudja a főnököm, a Tolvajok Rendjének vezetője, hogy itt vagyok? Aztán beindul az agyam. Ez a keszon része. Illúzió. Amint ez a gondolat felmerül bennem, éles fájdalom hasít a fejembe, közvetlenül a szemem mögött. A homlokomat ráncolom.

Újabb kopogás.

– Lyra? Jó hírem van.

Próbálok a szavakra koncentrálni, és arra, mennyire nem stimmelnek. Nem hiszem, hogy Felix ezt a kifejezést használta volna. Soha. Számára a „jó” alapvető fogalma elveszett, azt sem tudja, mi az.

Az ajtóra mutatok, a láthatatlan istennőhöz szólok.

– Ez a szimuláció félrement.

Válaszul újabb szúró fájdalmat kapok. És megértem. A valóságához, az igazságához ragaszkodni... Fáj idebent.

Még egy kopogás.

Még mindig tétovázok. Eszembe jut, mit mondott Hesztia arról, hogy mi történik, ha átlépek a szoba küszöbét. Szóval valószínűleg nem kéne ezt tennem. Igaz?

Csakhogy az egyetlen kivezető út az, ha átlépek a küszöböt. Ezt is ő mondta.

Egy olyan választás, ami valójában nem is az. Ezen át kell mennem. Az a helyzet, hogy ha Hádész az ajtó túloldalán van, még ha illúzió is... mi van, ha nem tudom magamat rávenni, hogy elhagyjam, hogy visszamenjek ahhoz a zűrzavarhoz, ami az én valóságom?

Megjegyzem magamban, hogy ha egyszer megszabadulok innen, panaszt teszek az isteneknél a keszonokban, viadalokban és játékokban tanúsított kegyetlenségük és a minősíthetetlenül szar utasításaik miatt.

– Lyra – szól egy másik hang.

Olyan mélyet sóhajtok, hogy még eközben is dadogok.

Ez... ez...?

Csak halványan érzékelem, hogy a fájdalom eltűnik, mert az összes ideg remegni kezd a gyomromban. Lábam önkéntelenül visz az ajtóhoz, és kinyitom. Felix áll ott: arcán olyan éles, szögletes mosollyal, mint a teste többi része. Mögötte, rózsaszín fényben, glóriában, ami majdnem angyalinak láttatja őket, két ember áll, akikről minden éjjel álmodtam, és akikhez imád-

koztam hároméves koromtól, amikor átadtak a Tolvajok Rendjének, hogy ledolgozhassam a „mi” családi adósságunkat.

A valóság azonban, hogy Zeusz átka miatt, amit még csecsemőként szórt rám – hogy senki ne szeressen engem –, az adósságot csak ürügyként használták, hogy elhagyhassanak. Legalábbis mindig így gondoltam.

– Anya! – Rekedt a hangom, torkom elszorul, és majdnem sírva fakadok. – Apa!

5.

NE IS ÁLMOZJ!

LYRA

Brad és Jessica Kheres. Itt vannak. Végre eljöttek értem. Nem Hádész, hanem a szüleim. Újabb szűrő érzés hasít az agyamba, szívem akár ketté is szakadhat. Amíg nem ismerem Hádészt, csak három dolgot akartam: azt, hogy vegyék le rólam az átkot, szabaduljak a Rendtől, és legyen valódi családom. Az a kívánság, amit Hesztia most teljesít nekem, az, amit a legrégebb óta kívánok?

– Nagyon nagyot nőttél – súgja anya.

Az illúzió köde megnehezíti a részletek összegzését, pontosan úgy, mint egy álomban, mégis mohón szívok magamba mindent, amit a szüleimből látok. Anyám kis termetű, filigrán nő, barna haja gyökereinél már őszül, és a szeme zöld, akár az enyém, középen ugyanúgy arany foltokkal. Apám magas, olyan hasa van, mint a Mikulásnak. Tőle kaptam a hajam hollófekeete árnyalatát. Az ő szeme azonban barna. Úgy tűnik, nem örököltem a többi tulajdonságát.

Régen mindig úgy aludtam el, hogy pontosan ezt a pillanatot képzeltem magam elé. Amikor eljönnek értem.

Apám remegő kezét nyújtja felém.

– Azért jöttünk, hogy hazavigyünk, kicsim.

Szemében remény reszket, de az aggodalom ráncai fonják körbe, mélyen bevésődnek, mintha az idő faragta volna. Ez valami színjáték? Vagy minden este hiányoztam nekik, ahogy ők

is nekem? Kíváncsiak voltak, hogy vagyok, mit csinálok? Elképzelték, ahogy lopok? Imádkoztak a biztonságomért?

*Ez mind hazugság, próbálok győzködni magamat, és össze-
rezenek a fájdalomtól. Ne hidd el!*

De... sokkal jobb... elhinni ezt. Nem fáj. Olyan... meleget érzek, és ez az egész másodpercről másodpercre egyre valóságosabbnak tűnik, és egyre nehezebb meggyőzni az elmémet, hogy ez hamis kép.

Csakis akkor lehetnek itt, a szobában, ha azért jönnek, hogy kifizessék a családi adósságainkat, és hazavigyenek engem... Talán, csak talán, de könnyen előfordulhat, hogy mégis tévedtem. Talán tényleg érdekli őket a sorsom.

– Tényleg itt vagytok? – kérdezem.

Ez az én hangom?

A hangom... nagyon furcsa. Mint egy automata, ami előre felvett szöveget játszik le.

Ráadásul nem ezt kellett volna kérdezniem. Azt szeretném megkérdezni tőlük, hogy Hádész szent nevében, hogy hagyhattak itt senyvedni ilyen sokáig. Azt akarom kérdezni, miért gondolták, hogy egy hároméves gyereknek bármilyen adósságot le kellene dolgoznia. Szeretném megkérdezni, miért hibáztattak engem Zeusz átkáért egyáltalán. Az anyám magzatvize elfolyt, amikor a templomában voltak, és ez felbosszantotta az istent. Ez anyám nyomorult hibája.

Annyi más kérdés merül fel.

Anyám bölint, elhúzza a kezét a szájáról, a könnyek kódén keresztül rám mosolyog.

– Igen, kicsim. Tényleg itt vagyunk.

Közelebb lép, kitárja a karját, és int nekem.

Valami szúr a fejemben, mintha kezdődő fejfájás lenne. A fájdalom jelent valamit, nem igaz? De az, hogy mit jelent, homályos és többféleképpen értelmezhető. Nem mondott Hesztia valamit valami küszöbről? Talán rosszul emlékszem.

Feszengve nyeldeklek, de sikerül a lábamat nem mozdítani, a kezemet mégis kinyújtom, és megfogom anyám kezét. Aztán becsukom a szememet, miközben még az a kis érintés is boldogságot áraszt szét bennem, tiszta melegséggel.

Szívem minden letört darabja – évről évre, minden alkalommal, amikor nem jöttek el értem – hirtelen megjelenik, és összeállnak. Újra egész lesz. Mintha soha semmi sem hiányzott volna.

Könnycsepp csorog végig az arcomon. A gyász nem mindig abból fakad, hogy elveszítesz valakit. Abból is fakadhat, ha rájössz, hogy valójában soha nem volt a tiéd.

Nagyon dühös voltam rájuk, de most már csak azt akarom, hogy ez igaz legyen. Mindkettőt megkaphatom, ugye? Őket is és Hádészt is? Újabb fájdalom – bár ez tompább –, és a fejem hátsó részében valahol egy apró, alig hallható hang azt suttogja: valami nincs rendben. Hogy ez nem helyes. Nem valós. Új álmaim vannak és új családom.

De ez egy nagyon jelentéktelen hang. Távoli, nagyon messze van tőlem, és másodpercről másodpercre egyre lágyabb és homályosabb.

Anyám megszorítja a kezemet.

– Menjünk haza, Lyra.

Lényem egy kis része még mindig küzd ezzel... kényszerelesen... de csak egy kis részem, és átlépek a küszöbön, a szüleim karjaiba, és ami megmaradt abból a kis kételyből, a figyelmeztető hangból, rögtön elreppen.

Minden, ami mostanában történt – a Choneftiri, Hádész, Tartarosz –, hirtelen nyilvánvalóvá válik, hogy csak álom volt. Többnyire rémálom. Még mindig a Rendben vagyok, még mindig el vagyok átkozva, még mindig a család adósságait dolgozom le... És a szüleim mégis eljöttek, hogy kiszabadítsanak és hazavigyenek.

– Gyere, drágám – mondja apám könnyektől remegő hangon. Torkát köszörülve köhög.

Mielőtt elvezetnének, Felix nagy ölelést ad. Ez egy kicsit kényelmetlen, hiszen Felix soha nem volt egy ölelkező típus. De egyszer csak azt veszem észre, hogy viszonzom az ölelést.

– Kis tolvajmester – súgja a fülembé.

Tolvajmester? Próbálok elhúzódní, a szemem mögötti fájdalom újra nő. Mert ez rosszul, idegenül hangzik. Nem vagyok tolvajmester. Én egy...

Arca egy kicsit elmosódik, rózsaszínebbé válik, és a melegségtől elmúlik a fejfájásom.

És hirtelen eszembe jut, hogy minden másképpen van. Vagy... nem is hirtelen. Inkább a tudás, az, hogy... *Ide tartoztam.*

Felix a vállam fölött a szüleimre néz.

– Büszkék lehetnek rá. Ő az egyik legjobb. Csak Boone előzi meg.

Tényleg?

Büszkeségtől dagad a mellkasom, ahogy a pontszámaim emléke villan át tudatomon. *Tényleg*. Az egyik legjobb tolvajmester vagyok, aki valaha nekik dolgozott.

Hátrahúzódok, és Felixre mosolygok.

– Csak azt akard, hogy rendbe hozzam a táblázataidat.

Táblázatok? Nem dolgozom táblázatokkal. Ez a hivatalnokok dolga. Miért mondtam ezt?

Élesebb fájdalom nyilall a szemem mögé, és egy pillanatra, csak annyi időre, amíg a kolibri szárnya egyet csap, látni vélem, hogy Felix arca valami olyasmivé változik, ami nem emberi. Talán fogak? Éles fogakat láttam?

De még ennél is gyorsabban újra mosolyog. Fájdalom sem volt. Ez biztosan a gyér világítás okozta illúzió.

Megrázza a fejét, a nyelvével csettint.

– Fájdalmas veszteség leszel a Rendnek.

Erre sírva fakadok. Ez érthető, hiszen annyi évet töltöttem el egy helyen.

Ahogy eltávolodom tőle, anyám megfogja a kezemet, apám pedig átkarolja a vállamat. Együtt vezetnek végig a hosszú, természetes kőfolyosón, áthaladunk a San Francisco városa alatt titokban létrehozott tolvajodú kanyargó járatain.

Eljutunk arra a részre, ahol a legújabb adórszolgák feladata gumicsizmát és zseblámpákat készletezni a tolvajok számára, akik a földalatti alagútjainkba lépnek, vagy kilépnek onnan. Segítek a szüleimnek megfelelő méretet találni, aztán lámpást ragadok. Ekkor futó lépteket hallok magam mögött, és visszanezék.

Aztán felegyenesedem.

Boone.

– Lyra – szólít meg.

Amint kimondja a nevemet, látóterem szélei elhomályosodnak, és újabb emlékhullám tör rám. Boone és én...

Partnerek vagyunk.

A legjobb barátok, de ennél is többet jelentünk egymásnak. Amikor együtt dolgozunk, Boone és én... megállíthatatlanok vagyunk.

6.

A SZÍVEM MESSZE, NAGYON MESSZE VAN

LYRA

Boone képe sokkal részletesebb, élesebb a rózsaszín fényben, mint bármi más. Sötét farmerben és kapucnis pulcsiban van, mintha kirabolható balekot keresett volna. Amikor odaér hozzám, a fejem fölött a szüleimre pillant, sötét szeme megvilan, éles tekintete rájuk szegeződik. Tudja, mennyi ideje vártam őket.

Boone sosem várta, hogy a szülei érte jöjjenek.

Nagyon ritkán beszél róluk, de azon ritka alkalmakkor, amikor mégis említi őket, biztos vagyok benne, hogy a gonosz megtestesülésének tartja mindkettőjüket. Arckifejezése aggódó, mintha attól tartana, hogy az én szüleim is hasonlóak. Halálom, ahogy apám köhög és meg-megmozdul.

Apám nem kis természetű ember. Úgy emlékszem, szereplő volt, és a munka jó kondícióban tartotta, csak a hasa nőtt meg. Idegességéért nem hibáztatom. Boone, ha akarja, halál félelmetes tud lenni. Mérete, izomzata, a nemrég leborotvált, kócos szakálla, ami egy árnyalattal sötétebb volt, mint barna haja... Ehhez jön hozzá a szokásos motorosruhája – bőrdzseki és farmer – plusz a szinte tapintható „baszogass és viseld a következményeket” kisugárzása. Ezért a legtöbbször kerülnek ki az utcán.

Ez vicces, mert igazából szuper barát. Olyan típus, akit kenyérre lehet kenni, de aki képes magát megvédeni, és a legjobb mestertolvaj, akihez hasonlót a Rend évszázadok óta nem lá-

tott, de mégis... Mintha jelentéktelennek tartaná a szüleimet, és csak rám koncentrálna.

– Búcsú nélkül akartál elmenni, Lyra? – kérdezi halkán.

Szabad kezemmel meghúzódom a kabátját, hogy lehajoljon hozzám.

– Azt hittem, eljössz megkeresni – súgтам.

Hivatalosan a Rendben belül szigorúan tilos párkapcsolatot kialakítani egymás között. Randizni is tilos, bár Boone és én még csak nem is foglalkoztunk ezzel a kérdéssel. A Rend nem akarja, hogy az adósrabszolgák figyelme személyes kötelek miatt elterelődjön, minden lehetséges erőforrásuk kombinációját ki akarják használni. Így Boone és én a kulisszák mögött manipuláljuk a dolgokat, hogy elérjük, amit akarunk. Ami azt illeti, kockázatot vállal azzal, hogy így találkozik velem.

Bár sem Boone, sem én soha nem aggódtunk a szabályok megsértése miatt.

Újra a fejem fölött néz el.

– Megbocsátásának nekünk egy pillanatra?

Boone távolabb húz engem, vissza a folyosó egyik kanyarához. Ezután feszengve nyel egyet. Egészen közlelről látom, ahogy a torka mozog, a részletek tiszták.

– Érted jöttök?

– Most jöttök.

Boone megrántja hosszú hajamat, amitől egy pillanatra összevonom a szemöldökömet. Nem kontyban volt? Vagy... nem vágtam le? Nem kellene hosszúnak lennie.

A fájdalom villanása gyorsan eltűnik, amikor Boone eltereli a figyelmemet.

– És én? – kérdezi.

Ez másfelé tereli a figyelmemet, elgondolkodom, a hajamról el is feledkezem. Hosszan nézem Boone arcát. *Sosem* sebezhető. Ez részben azért van, mert egész életében tolvajként tevékenykedett, és részben azért, mert ő ilyen. Látok a szemében egy kis aggodalmat. Azért látom, mert megengedi nekem.

– Ami azt illeti, nem kérdezhettem meg Felixet, hogy hol vagy. – Mert ha megkérdem, azzal csak nehezíteném a helyzetét, mivel ő kénytelen itt maradni. – Azt terveztem, holnap este elkaplak felfelé, a következő munkára menet. A gyémánt-hely, igaz?

Széles válla kissé ellazul.

– Tudtál erről.

Nem beszélünk olyan munkákról, amikben nem vagyunk partnerek.

– Szerinted? – Fél szemöldökömet kihívóan felvonom.

Szeme összeszűkül, félmosolyt villant.

– De azt még csak nem is jelentettem.

Vállat vonok.

– Átkozottul jó vagyok abban, amit csinálok.

Boone széles mosollyal néz rám, szeme csillog görbe orra fölött – ami még azelőtt tört el, mielőtt megismertem, amikor még a dallasi tolvajcéh tagja volt. De aztán lassan ráébred.

– Szóval ez búcsú.

Sosem beszéltünk arról, mi történne, ha egyikünk elmegy. De arról már igen, hogy amikor kiszabadul, legális munkát fog folytatni, a képességeit használja, és magánbiztonsági vállalkozást nyit.

– Arra gondoltam... Lehet, hogy segítségre lesz szükséged az új vállalkozásodhoz.

Boone hátrál, úgy nézi az arcomat, mintha viccelnék.

– Ezt most komolyan mondd?

Utálja az ötletet? Vállat vonok.

– Úgy értem, tudok egy-két dolgot. És én jobb vagyok az irodai munkában, mint te.

Irodai munka. A homályos fény megremeg körülötte, újabb fájdalomvillanás szúr a szemem mögött. Ugyan honnan tudnék bármit az irodai munkáról? A céhekben vannak erre külön irodisták.

De aztán Boone újra elmosolyodik, és ez a mosoly nem halványul el.

– Benne vagyok, társam.

Nevetek, mert ezt mondtam neki, amikor először felajánlotta, hogy legyünk partnerek egy munkában.

Bólint, szinte csak magának, és látom, már azt tervezi, hogyan fog működni ez a dolog.

– Az isteneknek biztosan terveik vannak velünk, Lyra.

Istenek...

Az isteneknek terveik vannak...

Újabb villanás a ködben, és görcsös fájdalom csap le rám, ahogy ezek a szavak zörögnek a fejemben. Egy kép jelenik meg

hirtelen a tudatomban: higanyezüst színű szempár, nem mosolygó arc.

Hádész.

De ahogy megjelenik a kép, úgy el is tűnik, akárcsak az éles fájdalom, amit hozott, és visszatér az a furcsa, fátyolos érzés. Majdnem... mintha lázas lennék.

– Szóval... – Összedörzsölöm a kezemet.

Benne vagyunk. Vannak terveim a jövőmre nézve. A félelem, ami egész életemben mélyen nyomasztott – hogy mit tennek, ha kijutnék a Tolvajok Rendjéből –, szertefoszlik.

– Holnap este, miután kinézted a következő munkádat, beszélhetünk. Kitalálom, mit tehetek, amíg várunk, hogy kifizessed az adósságodat.

– Nem kell sokáig várnod – mondja Boone.

Tolvajként elért eredményei páratlanok, szóval ez egyáltalán nem lep meg. Néma megkönnyebbülés sóhaja hagyja el torkomat.

– Mikor?

– Holnap találkozunk.

Hátradőlök, a sarkamon hintázom, nem értem, mire gondol.

– Hogy átbeszéljük a terveket?

Megrázza a fejét.

– Két éve kifizettem az adósságomat.

– Két éve...

A francba! Miért nem tudtam én ezt? Úgy értem, feltételeznem, tudnom kellett volna, tekintve, milyen jó Boone. De én is ugyanolyan jó vagyok abban, amit csinálok.

– Van egy rejtkehelyem, rajtam kívül senki sem tudja, hol. Elég pénzt raktam félre ott ahhoz, hogy jól induljunk az életben – mondja, és ajka két sarka felfelé mozdul. – Több is, mint ami csak az induláshoz elég.

Nekem is van ilyenem, ha ez számít. Emiatt összevonom a szemöldökömet.

– Miért nem mentél el eddig?

Vállat von.

– Nem volt hová mennem.

Istenek, miket tesz velünk néha a világ! A Rend nem volt borzalmas, de nem is csupa élvezet, ünneplés és dicséret. És nem volt hová mennie. Nekem legalább itt vannak a szüleim.

– Sajnálom – mondom halkán, de megrázza a fejét.

– Ne aggódj! Hermész megadja a tolvajainak azt, amire szükségük van. Szóval úgy gondolom, ezért hozott össze minket. Úgysem tudtam volna egyedül megvalósítani az üzleti terveimet.

Szüksége volt rám. Ezt mondja. Azt, hogy *szükség van rám*.

A szívem olyan, mint a számítógépen megjelenő szimbólum, ami az akkumulátor szintjét mutatja. A szüleim megjelelése miatt majdnem tele volt, de most szinte ragyogok, annyira fel vagyok töltve.

– Szóval... – mondom kínosan elfojtott, suttogó hangon. – Akkor holnap.

Kinyújtja a karját, kezét rázunk.

– Holnap, partner. Elmegyek a szüleid házához, és beszélhetünk. Kitaláljuk, hogyan indíthatunk vállalkozást. Rendben?

Új élet...

Család. Szabadság. Jövő.

Olyan, mintha az összes ünnep a születésnapomra esett volna, és mindent megkapok, amire valaha is vágytam.

A fejfájás, ami folyamatosan fenyeget, kifelé nyomul, új, nyugtató fájdalom jelenik meg helyette.

Nem mindent. Egy apró hang próbál vörös zászlót lengetni. Megrázom a fejemet, mintha a mozdulattal ki akarnék szabadítani valamilyen gondolatot, amire nem igazán emlékszem. Van még valami, amit még ezeknél is jobban szeretnék. Ugye? Valami teljesen elérhetetlen, amire nem tudok gondolni. Valami, aminek Hádészhoz van köze...

De Boone megragadja a kezemet, megrázza, és az érzés elmúlik. Nevetek, és viszonzom a kézzszorítást, még akkor is, ha a szemem mögötti fájdalom megmaradt. Egyszerűen figyelmen kívül hagyom.

Olyan nincs, hogy nem szívom magamba ennek minden egyes másodpercét.

Lehet, hogy migrénem van? Még sosem volt, de hallottam, hogy fényérzékeny lehet tőle az ember.

Valószínűleg csak Hádész istenre gondolok, mert neki tulajdonítják a dolgok végezetének előjeleit. Hiszen nehéz elhinni, hogy nem veszik el tőlem mindezt. Felhőtlenül boldognak kellene lennem, de akkor miért érzem úgy, hogy valami nincs

rendben? Talán minden, ami történik, olyan jó, olyan tökéletes, hogy el sem hiszem. Nyilván ez a helyzet, ugye?

Boone még egyszer elmosolyodik, majd egy kis lökéssel terel arra, ahol a szüleim várnak, hogy hazavigyenek, és valószínűleg azon töprengenek, mi történt velünk.

– Akkor holnap találkozunk.

Ahogy befordulok a sarkon, ott vannak a szüleim a folyosón. Árnyékban állnak, a rózsaszín fény nem éri el őket egészen, szóval megint az elmém játszik velem.

Mert egy szívdobbanásnyi ideig, esküszöm, hogy üres helyet látok a szemük helyén.

7.

AZ OTTHON: HAZUGSÁG

LYRA

Apám kilép az árnyékból, közelebb kerül a folyosókat megvilágító egyik fáklyához. Kék láng – Hermész ajándéka, soha ki nem alvó, örök láng, hogy megvilágítsa minden tolvánjának otthonát. Ez még több rózsaszín ködöt vet apám arcára.

Biztosan hallucináltam, mert apa szemgödrei nem üresek. Teljesen normálisak. Még mosolyog is, ami miatt szeme sarkában ráncok jelennek meg, és ettől az én szemem is fáj.

– Készen állsz hazamenni? – kérdezi.

Haza. Otthon.

Ennek a pillanatnak a *véglegessége* befészkel magát a szívembe, a lelkembe. Körülölel, mint a legpuhább, legmelegebb takaró. Mély levegőt veszek.

– Igen.

Zseblámpát ragadok, és vezetem a szüleimet a sötétben, még több kanyaron át, míg el nem érünk egy szilárd betonfalhoz.

– Találkoztál személyesen Hermésszel? – kérdezi anyám kíváncsian, miközben áthaladunk a rejtett ajtón az emberi alagutakba, ahol az istenség képe van felfestve.

– Nem...

Éles fájdalom szúr koponyámba, és rögtön megjelenik egy elmosódott kép, ami olyan, mintha emlék lenne, de nem lehet az. Mert ebben az emlékképben valamilyen emelvényen állok,

amelyet hegyek és fehér templomok vesznek körül. Sok fehér templom.

És előttem nem Hermész, hanem Hádész áll, farmerban, munkás csizmában, kék, állig begombolt ingben. Az ing ujjai feltúrva.

Hádész.

Ez olyan, mintha emlék lenne, de én biztos vagyok benne, hogy sosem találkoztam az istennel.

Becsukom a szememet, a halántékomat szorítom, és megpróbálom valamiféle rendbe kényszeríteni a többi képet. Átnyomni őket a koponyámat feszítő hasogatáson. Van egy halvány érzésem, hogy az a hely, ahol álltam, az Olümposz volt. Ami egyáltalán nem logikus. Emberek nem mennek az Olümposzra.

Minél erősebben akarok emlékezni rá, annál erősebb lesz görcs, egyre gyülemlik, a gyomromban is kavargó, ahogy a képek is, míg végül úgy érzem, mintha egy zavaros tengerben sodródnék.

– Pontosan úgy hagytuk a szobádat, amilyen akkor volt, amikor elmentél – szakítja félbe a gondolataimat apám.

Leengedem a kezemet, belül elengedem a képeket, és azonnal eltűnik a fájdalom. Valószínűleg jobb, ha abbahagyom az erőlködést, és nem próbálok nem létező emlékeket felidézni. Biztos vagyok benne, hogy ez csak álom volt.

A zseblámpát apám felé lendítem.

Rögtön lefagyok.

Fogak.

A sötétben recés, nem emberi fogakat láttam egy villanásnyi ideig, mielőtt a teljes fény sugar az arcát érte. Mi történik itt? Próbálok nem feltűnően, de alaposabban megnézni. De arcának részletei változatlanok maradnak, bár kissé ködösesek a sötétségben.

– Reméltük, hogy hamarabb hazajössz – folytatja. – De mivel eddig nem tudtunk elég pénzt szerezni, úgy gondoltuk, jó lenne, ha te választanál új holmikat.

Pislogok, nézem ferde, kissé zavaros mosolyát. Nincsenek éles fogak.

Remek. Most már hallucinálok is.

Biztosan a sokk miatt lehet, mert túl gyorsan történt mindez. Hamarosán beilleszkedem. Addig nem mondok semmit a szüleimnek. Csak aggódnának.

Apa megfogja a kezemet, és húz magával.

– Biztos vagyok benne, hogy nem fogsz beleférni abba az ágyba, amit hároméves korodban vettünk neked.

Nevetek.

– Valószínűleg nem.

Aztán egy folyosón állunk egy otthonban. Az előző otthonom. Egy furcsa pillanatra úgy érzem, mintha becsuktam volna a szememet, és amikor kinyitottam, már máshol voltunk, de minél tovább gondolkodom rajta, annál inkább emlékszem, hogy kiléptem az alagútból, aztán leintettünk egy taxit, azzal mentünk haza, emlékszem az autópályára, mindenre.

Istenek. Azt hiszem, az izgalom miatt kicsit elveszítem az irányítást a gondolataim felett.

Követem a szüleimet a keskeny helyiség végéig, de megállok, és a falon lévő képeket nézem. Nem emlékszem, mi volt itt régen, de most több bekeretezett kép van... rólam. Mind mesziről, különböző életkorokban.

Én gyerekkoromban.

Kinyújtom a kezemet, hogy végigsimítsak a sima üvegen, és erősen az ajkamba harapok. Mindig is figyeltek engem?

Anya a hátamat dörzsöli, és vissza kell fognom magamat, nehogy elhúzódjak, mert nem vagyok hozzászokva az érintéshez.

– Tudtuk, hogy nem szabad, de...

Nagyot nyelek, és bólintok.

Ezután hagyom, hogy elvezessenek a folyosó végén lévő szobába, és megállok az ajtóban.

– Itt elég hely van egy franciaágynak – mondja apa, és a vállam fölött mögém néz.

Anya a kezembe csúsztatja a kezét, majd megszorítja.

– Csak egy pillantás erejéig láthattam a szobádat a... ööö... barlangban, de ott mintha kisebb ágy lett volna. Talán jobban szeretnéd, ha több helyed lenne.

Újabb fájdalom hasít a fejembe. Kristálytisza kép ugrik tudatomba. Hatalmas franciaágy, férfias szobában, padlótól a mennyezetig érő ablakok, kilátás San Franciscóra, sűrű selyemlepedők. Valami gazdag seggfej penthouse lakosztályában dolgoztam? Nem emlékszem rá.

– Lyra – szólít anya. Hangja eloszlatja a fájdalmat, mintha soha nem is éreztem volna, és mosolygok rá.

– A king size ágy egy embernek borzalmasan nagynak tűnik. Talán a queen size. *Queen.*

Királynő.

Ez a szó nekem mást is jelent, nem igaz? Valami újat?

Ahogy anya apával pillantást vált, a válla kissé megereszkedik, mintha a válaszom... megkönnyebbülés lenne neki.

Az ágyam mérete megkönnyebbülés?

Talán nem engedhetik meg maguknak a king size ágyat, csak próbálják jóvátenni az elveszett éveket.

– Most, hogy jobban belegondolok, egy dupla ágy jobb lenne – mondom. – Olyan sok évig aludtam kis ágyban, hogy azt hiszem, elveszettnek érezném magamat egy nagyobbban.

Anyám szeme körül kisimulnak a ráncok.

– Bármit, amit csak akarsz, drágám. – Mély levegőt vesz, és kifújja. – A spagetti még mindig a kedvenced?

Minden a kedvencem, ami nem fűrészpör ízű. A Rend fark és kicsinyes, ha az adósrabszolgák táplálásáról van szó. De ezt nem mondom el neki.

– Persze.

Felcsillan a szeme.

– Máris nekilátok.

Azzal sietve elindul a folyosón.

Apa szomorúsággal nézi, ahogy elmegy.

– Mi az igazi nevem? – kérdezem.

A kérdés olyan váratlanul jön, hogy még én is kicsit megfeszülök.

Apa összevonja a szemöldökét.

– Nem emlékszel?

Lassan rázom a fejemet.

– Túl fiatal voltam, és azóta Lyra vagyok.

– Persze, persze – motyogja magában, apró mozdulatokkal körbenézve. Nem emlékszik? Hogyan lehetséges ez? – Alani.

Felegyenesedem.

– Alani. – Kipróbálom a hangzását, furcsa a számban, de édes, mint egy dal.

Bólint, és figyel engem.

– Anyád ötlete volt.

– Tetszik.

Erre megint mosolyog. A szüleim mindig ilyen sokat mosolyogtak?

Most hoztak haza. Persze hogy különösen mosolygós kedvükben vannak.

Mi bajom van? Túl régóta vagyok a Rendben, olyan dolgokat neveltek ki belőlem, mint a hit és a bizalom. Ez az. Bennem van a hiba.

– Akarod, hogy így hívjunk? – A hangjában egyértelműen remény vibrál, de...

– Nem hiszem – felelem halkán. – Most már hozzászoktam a Lyrához.

– Persze, persze – mondja, és felemeli a kezét. – Amit csak akarsz.

– Brad – szól anyám a konyhából.

– Jövök – szól vissza apám, aztán kínosan integet, és ott hagy.

Megfordulok, a szobámban járkálok. Tényleg ugyanúgy van, ahogyan hagyták. A kis egyszemélyes ágy, ami inkább kisgyermekméretű, mint egy teljes szimpla ágy. Leguggolok, felveszek egy sötét hajú babát, amire emlékszem. Háromévesen mindig azt hittem, gyönyörű: göndör haj, nagy barna szemek, felnőtt ruhák. A jelenlegi énem látja a kopásokat, sérüléseket. Másod- vagy harmadkézből volt. De ez most sem érdekel. Ez a baba volt a kedvencem.

– Örülök, hogy újra látlak – suttogom, majd megsimítom a haját, és visszateszem kifakult műanyag háza mellé.

Felállok, kezemet csípőre téve lassan körbefordulok. Mi-lyen változtatásokat szeretnék a szobámban?

Semmit, ami túl drága, de talán csak fehérre lehetne festeni a falakat. A kék mindig is a kedvenc színem volt, szóval egy ágy kék lepedővel és talán fehér vagy sötétebb kék takaróval jó lenne. Vagy talán... Szürke selyem.

A hasítás újabb villámcsapása rázza meg az agyamat, és most még tisztábban látom magam előtt azt az ágyat. A képhez testi érzetek is kapcsolódnak. A selyem érintése a bőrömön, az, hogy milyen illatokat érzek, amikor benne fekszem – friss lenvászon, csokoládé és... dohány? Mint egy tábortűz. Miért a füst?

Egyre több részlet jön gyors egymásutánban, és az egész annyira valóságos, hogy egyre nehezebben lélegzem. Erős kar fogja át a derekamat, szilárd mellkashoz ránt. Mély morajlás a fülemben, amitől egyszerre megborzongok és felsóhajtok.

De nem tudom, mit mond.

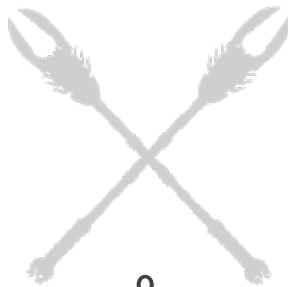
Csak azt, hogy... Boldog vagyok.

Kicsoda? Senkim nincs. Még soha nem volt ilyen kapcsolat senkivel. Soha.

Tenyeremet lüktető halántékomhoz nyomom, és becsukom a szememet.

– Még csak reggelig sem bírtál várni – mormogom az emlékekben, és saját álmos hangomban hallok a mosolyt.

Aztán átfordulok, és megdermedek.

8.

EZ MÉG AZ ÉN IDŐM ELŐTT VOLT

LYRA

Hollófekete haj hull az ezüstszürke szempár elé. Révedt rajongással néz rám.

Hádész.

Szívem kihagy egy dobbanást, aztán éles fájdalom nyilall a fejembe, mint a tűz, amely elégeti az aljnövényzetet, és az igazsággal oszlatja el a ködöt, miközben az illúzió fátyla leszakad a tudatomról.

Hádész.

Az otthonom *Hádész*nál van. Az életem a halál istenénél, az Alvilág királyánál van. Nem... Már nem király.

Én vagyok a királynője.

Körbefordulok kislánykori szobámban, és most mindenhol varázslatok ragyogó csillogását és szépségeit látom. Ez a verzióm rólam, az életemről... Ez nem valóságos. Pontosan úgy, ahogy előre megmondta, Hesztia elhitette velem, hogy mind az nem történt meg. Egy másik jövőt mutatott nekem. Igen... olyat, ahol mindent megkaptam, amiről a fiatalabb énem nagyon, nagyon régóta álmódott. Olyan jövőt, ahol még boldog is lehettem volna.

De ez *nem* az én jövőm.

Nem az, amit magamnak választottam. Nem az, ami miatt kétségbeesetten vissza kell jutnom azoknak az átkozott kapuknak a túloldalára.

Már nem az, és soha nem is lesz az.

Összeszorítom a szememet, próbálok megküzdeni a hirtelen illúzióvesztéssel. Fejemben a fájdalom lüktetéssé válik, mintha a valóság még mindig küzdene, hogy távol tartsa a hamis narratívát. Mert valaha ezt akartam – a szüleim szeretetét. A nagyobb sokk, ami úgy visszhangzik bennem, mint egy föld-rengés, amely megrázza San Francisco alapjait, az, hogy ez az, amit a legjobban bánni fogok, ha feladom, az...

– Lyra? – Boone hangja hallatszik mögöttem.

Megfordulok, az ajtóban áll, mögötte két oldalt a szüleim, aggódó arccal.

Lassan a nyakamhoz nyúlok, mintha saját bánatomat próbálnám visszatartani, miközben a torkom összeszorul attól, hogy látom az arcát.

Ez az alternatív élet összefonódik azzal, ami valójában történt, és kétségtelenül tudom: Boone csak egy barát az előző életemből. Sosem voltunk partnerek, soha nem voltunk a legjobb barátok. De ezt akartam. Akkor nagyon, de nagyon vágytam erre.

De most nem ezt akarom. Könnyedén elhagytam ezeket az álmokat, amint a szívemet Hádésznek adtam.

Ez a Boone biztosan lát valamit az igazságból az arcomon, mert szinte reflexszerűen nyújtja felém a kezét.

– Indítsunk közös vállalkozást.

Megrázom a fejemet.

– Ez nem a valóság. Egyik sem volt az.

– Kérlek – mondja elfojtott hangon. – Te vagy az egyetlen igazi barátom. Egyedül nem bírom.

– Sajnálom. – Erőltetnem kell a számat, hogy kimondja ezeket szavakat a könnyek fenyegető veszélye ellenére.

Sajnálom, mert most, hogy látom Hesztia próbájának valami csillogását, pontosan tudom, a jövő, amit ezzel mutatott nekem, soha, de soha nem történt volna meg. A szüleim soha nem jöttek vissza értem. Még ha kifizették volna az adósságot, akkor sem hiszem, hogy befogadtak volna. Nem vagyok benne biztos, hogy valaha is szerettek, hogy hiányoztam nekik, vagy gondoltak rám, amikor odaadtak a Rendnek, hogy adósságmentesen élhessék az életüket, egy elátkozott gyermek terhe nélkül.

De Boone...

A jövő, amit velem mutatott... Az lehetséges. Az irodai ügyintézői képességeim miatt tökéletesen alkalmas lettem volna

arra, hogy segítsék neki vállalkozást indítani. Ez volt az, amit akart? Ez az ő álma?

Becsukja a szemét, mert tudja, nem fogom megváltoztatni a döntésemet.

Hátralépek, a plafonra emelem a tekintetemet, és minden-hová nézek, csak rá nem.

– Jól van, Hesztia! – kiáltok. – Meghoztam a döntésemet. Engedj ki!

Sziszegő hang hallatszik az ajtó irányából. Boone mögött a szüleim arca... elolvad, mint a gyertyviasz. Bőrük, hajuk és szemük színei is lecsepegnek. A torkom már eleve fáj, összeszorult a sok érzelemtől, de most még jobban összerándul, gyomromba rémület nyilall, olyan erővel, hogy alig kapok levegőt, miközben látom, mi van a felszín alatt.

Mert a szüleim képe nem illúzió... hanem *rémálom*.

Ó! Jaj! Istenek!

Itt nem vagyok biztonságban az álmaimban. Üldöznek.

Azt hittem, az ókori lényeket nagyjából ugyanabban az időben irtották ki a világból, amikor a titánokat Tartaroszba zárták. De ők is itt ragadhattak, további áldozatokra várva.

És Kronosz úgy vetett eléjük eleségnek, mint csalit a halaknak.

Az illúzió elolvadt, valódi alakjukban állnak Boone mögött. Betegesen sápadtak, lötyyedt, szürkés-fehér bőrük anthropoid alakot fed: vékony, hosszú törzs, emberi fej, lábuk hosszú, karjaik majdnem a padlót karistolják. Itt ér véget az emberhez való hasonlóságuk.

Izmos mellkasi izmaik valami olyasmivé olvadnak össze, ami a bőrük alatt fagyökereknek tűnik, ez a valami körülnövi a kulcscsontjukat, felnyúlik a nyakukon egészen az arcukig. Az orruk helyén csak ráncok vannak, szemük ürege üres, magas homlokuk a fejük tetején gerincszerű alakzatba formálódik. Szájuk emberire emlékeztet, de éles, hegyes fogakkal teli.

Korábban nem hallucináltam.

Bízz az istenverte ösztöneidben, Lyra.

Egyszerre mindketten szélesre nyitják a szájukat, és a látvány csak rosszabb lesz: az éles, hegyes fogak csőryszerű alakzattá nyúlnak. Rózsaszín és gyulladt csőrüket teljes hosszában fogak szegélyezik, és csattogtatva felém kapkodnak.

Pusztán ösztönből hátranyúlok a hátamra erősített bárdokért, de csak üres levegőt markolok. Ekkor jut eszembe, hogy Tartarosz kapuja megfosztott a fegyvereimtől, Hesztia pedig isteni erőmet elvéve halandóvá tett.

Basszus! Basszus! Basszus!

Tekintetemet a fogcsattogtató lényekre szegezem, és próbálok gondolkodni.

Van itt valami, ami segíthet nekem?

Ha nem számoljuk a babát – úgy értem, azok a hegyes műanyag lábujjak szúrásra is használhatók –, nincs semmi, amit bevethetnék a Rémálmok elleni harcban. *Basszus!* Talán el tudok futni mellettük, ha belépnek a helyiségbe. Kivéve, ha Boone elállja az ajtót.

Hirtelen képes vagyok tisztán gondolkodni.

Boone alakját nem borítja ragyogó fény, őt végig kristálytisztán láttam, amióta itt vagyok. Hunyorgok rá. Miért nem olvadt még szörnyeteggé? Ő egy NPC karakter ebben az illúzióban? Ő nem játékos, hanem a program irányítja? Mozdulatlanul, csukott szemmel áll.

Az egyik Rémálom felemeli egyik hosszú végtagját, és annak végén a kéz kardhoz hasonló alakot ölt. A fenébe! Ezek a nyomorultak alakváltók? Nem csak illúziók, igaz?

Harci állást veszek fel: lábam széles terpeszben, kezemet az arcom elé emelem, várom a támadást. Az a valami azonban, ami percekkel ezelőtt az anyám volt, most hátralép, és a kard hegyét Boone gerincéhez nyomja. Hiába nincs szeme, akkor is tudom, hogy közvetlenül rám néz.

Fenyegetés.

Boone *valóságos*.

Kronosz őt is ide lökte velem együtt?

Micsoda seggfej!

Mindkét kezemet felemelem, nem mozdulok.

– Boone – suttogom.

Szeme lassan kinyílik, kissé homályosan és zavartan néz rám. Ó, istenem! Tényleg ő az. Boone itt van velem. Mióta? Végig itt volt?

Koncentrálj a fontos dolgokra!

Szerintem Boone még mindig az illúzióban van, szeme üveges, tekintete fókuszatlan, kissé vádaskodó. Azt teszem, ami eszembe jut...

Fütyülök.

Ez az egyik jel, amit minden adósrabszolga ismer. A figyelmeztetés, hogy hagyják abba.

Ugyanakkor megfordulok, megragadom a babát, és a Rémálom kardkezére hajítom, de elhibázom a dobást, és Boone-t találok el, pont a két szeme között.

Mert kibaszottul nem húzódott le.

A feje hátranyaklik. Mielőtt kiegyenesedhetne, meglököm, próbálom ledönteni a lábáról, szó szerint, hogy előreessen, ne hátra. Ez remekül működik, kivéve, hogy hangos *puffanással* rám zuhan, bár fogalmam sincs, a puffanást ő okozta-e vagy én, mert minden levegő kiszáll a tüdőmből.

– Mi a fene, Lyra? – nyög fel. – Nem kell leütnöd engem, hogy...

Egy furcsa, sűrű húsú kard jelenik meg felülről, és bár még mindig nehezen kapok levegőt, sikerül elgördülnöm alóla, és Boone-t is magammal rántom. Hátam az ajtókeretnek üt-közik, de legalább a Rémálom nem talál el minket. Kardkarja nekicsapódik a ...

Sziklának.

Nem szőnyegpadló.

A hálószoba, a ház és San Francisco világának csillogása elolvad, mint egy olajfestmény a tűzben. A földön fekszünk egy hatalmas térben, ami háromszögletű süteményes dobozra emlékeztet: egyik végén széles, ívelt falú, a másikonál egy pontig szűkül. Nincs plafon, vagy talán csak nem látom, mert a tető olyan magasan van. Sima kőfalak emelkednek a mélység sötétségébe. A nagy térben csak egy fényes gömb világít, amely a földhöz közel, középen lebeg.

A padlón szétszórva csontok hevernek. Kifehéredtek, mint-ha a napon lettek volna.

Vagy olyan gondosan leszedték róluk a húst, hogy semmi sem maradt.

Basszus!

– Mozdulj! – Boone, akinek a hangja már jobban hasonlít arra, amit megismertem, átölel, és többször átgörgeti összekapaszkodott testünket, miközben több kardkar is villan mellettünk, és undorító hangokkal csapódnak a földnek, ahogy minden alkalommal elhibázzák a dőfést. Nem találnak el. Boone sajátos technikával talpra állít minket, testét közém és a két

Rémálom alak közé ékeli, két karját kinyújtja, nehogy megkerüljem.

Előrehajolok, hogy jobban lássam a testüket. A válluk és nyakuk körüli gyökérszerű képződmények a lábukon is folytatódnak. Megborzongok. Ezek a lények néhány pillanattal korábban még a szüleim voltak.

A két lény túlvilági sikollyal ront ránk. Olyan idegtépően csikorgó a hang, mint amikor körömmel karmolnak hatalmas iskolai táblát. Boone leengedi a vállát, és nekicsapódik egyiküknek, miközben az kardkarjaival próbálja támadni, de a kardok túl hosszúak, és csak a húsos részével sikerül megütnie.

A második Rémálom egyenesen felém jön.

Ekkor hirtelen eszembe jut tolvajként töltött korai éveim összes kötelező küzdősportgyakorlata, az önvédelmi is, és sikerül visszavernem a lény szűrő mozdulatát, megragadom az alkarját, megfordítom, és könyökével a vállamra húzom. A kar rossz irányba hajlik, megelégedéssel nyugtázom a reccsenő hangot, a Rémálom sikolt. Ettől a társa dühbe gurul.

A terem túloldalán a másik Rémálom felemeli Boone-t, hosszan maga fölött tartja, mintha kézi súlyzót emelne, és bármennyire is vergődik, nem engedi el. A lény legalább nyolc láb magas, a karjai még hosszabbak.

Újabb sikoly hallatszik, a hozzám közelebbi Rémálom hangja, ezúttal más tónusú, szinte döbrent.

Eleinte azt hiszem, miattam van, de aztán rájövök, hogy szemgolyó nélküli szemgödreivel hátranéz. Aztán hasra vágja magát, a földre lapul, próbál elhúzódni, mintha el akarna bújni valami elől.

Hirtelen megfordulok, hogy lássam, mitől fél. Újabb vörös téridő-kristályrács-hasadék közeledik gyorsan felém. Most jobban megnézem. Mélyvörös, csillogó, recés ásványokból áll, mintha véres vágás szakítaná át a valóságot. Megkerüli a Rémálmot, egészben elnyel engem.

A következő pillanatban, egy újabb hosszú pillanatnyi csend és elmosódott vörös homály után, ott állok Hádész dolgozószobájában a penthouse-unkban.

A döbbenetet a megkönnyebbülés hulláma követi, mintha a Csendes-óceán éles hidegébe merülnénk. Kezemet a szám elé kapom, miközben körülnézek a megszokott térben.

Egy pillanat. Ez valóság? Vagy egy újabb Rémálom illúzió? Hesztia megint próbálkozik? Ő félreértette a legmélyebb vágyamat, és újra megpróbál becsapni.

De ez már nem homályos, mint a korábbi képek. Nincs rózsaszín fény. Nem fáj a fejem, amikor rá gondolok, vagy bármi-re, ami valós volt. Ez pedig azt jelenti: ez a valóság. Tényleg itt vagyok a penthouse-ban. Pont úgy, mint amikor a vízkertben voltam Hádésszal.

Fogalmam sincs, hogyan. Az is lehet, hogy ez valami varázslat. Hatalmas hallucináció.

Csakhog... Keserű csokoládé illatát érzem. Halványan, de érzem. Testem felélénkül az ismerős illattól.

Ez valóságos.

Olyan érzés, mintha tegnap lett volna, amikor az ágyában ébredtem, az illata ott van az egész testemen. Vagy mintha bármelyik pillanatban megjelenhetne, hátulról ölelné át, és ajkát alig érezhetően nyakam ívéhez érintené. Csábít. Izgat. Csillagának nevez. Égek tőle.

Az ajtó felé rohanok.

– Hádész! – kiáltok. – Hádész! – Hirtelen megtorpanok, és nézek, csak nézek valamit, ami... határozottan nem stimmel.

Hideg borzongás fut végig rajtam, ellopja illatának az összes melegét a helyiségből.

A trófeafalára nézek. Én így nevezem. Üvegpolcokból álló fal, élénken megvilágítva, ebben tárolja az évek folyamán szerzett régi tárgyakat. Köztük a...

– Ez nem lehetséges.

A szavak kaparják a torkomat.

Mert ott látom kiállítva az összeálló fegyverkészletet: két arany nyelvű bárd, a nyelv, amelyek alsó fele türkizzöld bőrrrel van bevonva. A pengék ezüstösek, arany mintákkal. Odin fejének szimbóluma látható ott, ahol a nagyobb bárdpenge a kisebb, lándzsahegy formájától elválik. Vannak más szimbólumok is. Északi jellegűek.

Odin ajándéka Kronosz legidősebb gyermekének.

A bárdjaink. Most már az enyém.

Ezeket elvették tőlem, amikor beléptem Tartaroszba.

Kezem remegni kezd. Hádész ide tette őket, miután eltűntem? Nem lehetek *nagyon* régóta távol. Ugye? Nem adna fel ilyen gyorsan engem. Nyilván nem lenne képes rá.

Remegő ujjaimat munkára kényszerítve kinyitom az üveg-
vitrint, de éppen csak az egyik bárdot tudom megemelni, aztán
egy csillogó vörös fény ragadja meg a tekintetemet, és a téridő-
kristályrács-hasadék sziluettje újra áthalad felettem. Újabb fur-
csa, hangtalan másodperc után megint a sziklagödörben talá-
lom magamat a Rémálmokkal. Olyan, mintha egyáltalán nem
mentem volna el onnan. Az egyik még mindig a földön lapul,
a másik pedig Boone-t tartja a levegőben.

A legközelebbi feláll, és elér hozzám.

Nem habozom, és a bárd nyelét az arca oldalába csapom.
A lény hosszú végtagokból álló kupacban rogy a földre. De
nem halt meg. Nem hiszem. Ők is itt ragadtak, pont mint én.
Nem ölöm meg őket, hacsak nincs más választásom.

A terem túloldalán a Boone-t tartó Rémálmom olyan borzal-
masan sikít, hogy legszívesebben befognám a fülemet, de nem
tudom. Megpróbálja a térdén kettétörni Boone-t, és én abban
a pillanatban hajítom feléje a bárdot. Esküszöm, hallom a sssh,
sssh, sssh hangot, ahogy a levegőben forog, majd a Rémálmom
vállába csapódik, mélyen eltalálja. Undorító roppanás, csont
szakad, vér fröccsen, hús nyílik szét. A terem másik oldaláról is
hallom. A bárddobás volt az egyetlen dolog, amiben tolvajként
jó voltam, így pontosan ott találtam el, ahová céloltam. Nem
gyilkos dobás.

A Rémálmom ott áll, még mindig a levegőben tartja Boone-t,
és hosszú másodperccig bámul engem üres szemekkel, mielőtt
összeesik.

Boone sikeresen elgurul a lénytől, irigylésre méltóan simán
feláll, majd félreugrik, ahogy fukszia-lila színű vér szivárog
a Rémálmom vállán ejtett sebből, és tócsába gyűlik a földön. Nem
halott, de elég sebesült ahhoz, hogy ne tudjon többet támadni.

Boone kirántja a bárdot a sebből, és odarohan mellém, át-
adja a fegyveremet. Aztán a hátam mögé helyezkedik.

– Biztosan nem csak ők vannak – mondom.

Nem veszi a fáradságot, hogy vitatkozzon. Lassan kör-
befordulunk, felnézünk a sötétségbe, várjuk, hogy még több
ilyen lény támad.

De nem érkeznek.

Lassú tapsot hallunk. Mindketten feszülten guggolva hát-
ranézünk a háromszögletes pite alakú tér ívelt hátsó fala felé.
Oda, ahol szilárd szikla volt. Most nem az van. Boltív látszik,

rajta Hesztia összes szimbóluma – szív és kandalló, tisztafa és vízforraló kancsó – bonyolult díszítésű ábrák a fal közepén. A másik oldalon, egy másik hatalmas teremben emberek állnak félkörben. Kronosz nincs velük, de alapos sejtésem van róla, kik ők.

A Tartarosz titánjai.

A többiek.

9.

URAK ÉS ÚRNŐK

LYRA

Már ismerős sikoly küld félelemhullámokat végig a bőrö-
mön: olyan hang, mintha krétát csikorgatnának a táblán.
Egész testem libabőrös, apró szőrszálaim vigyázzba állnak,
mint a játék katonák. Aztán újabb sikoly, majd még egy, és még
több. Mind magasról jött.

Nem kell megbeszélnünk, Boone és én azonnal sprintelni
kezdünk. A sikolyok kakofóniává lettek, egyre közelebb ke-
rülnek, és mély, ritmikus dobbanások hallhatóak. Már tudom,
hogy szárnycsapások. Azok a rohadékok tudnak repülni. Az
egyik a bal oldalunkon csap le, Boone könyökkel hárítja, ám
közben lépteinek ritmusa egy pillanatra sem szakad meg. Bár-
dommal csapok a másik felé, de elhibázom. Aztán együtt átvet-
jük magunkat az ajtón. A titánok lábánál kötünk ki.

– Gratulálok. – Hesztia hangja hallatszik a hátunk mögül,
az ajtó irányából. – Feloldottad a keszonomat.

Ekkor tér vissza az erőm.

Korábban, amikor istennővé tettem, gyakorlatilag meghal-
tam előtte. Akkor a látóteremben egy fénypont egyre nagyobb-
ra nőtt, hő terjedt mindenfelé a testemben, végül pedig erőim-
pulzusok következtek, mintha defibrilláltak volna.

Most nem ez történik.

Ezúttal olyan, mintha halálos álomból ébresztenének fel,
közvetlenül a gerincembe szúrt hosszú, vastag tüvel. A hőség

ugyanolyan, de a hideg olyan hamar kezd sercegni, pattogni az ereimben, hogy attól tartok, teljesen megfagyok.

Körülbelül akkor, amikor meghallom Boone morgását, az érzés eltűnik, mintha soha nem is lett volna.

– Ez új – mormolja egy nő. Inkább suttogás a hangja.

Titanisz. Egyes beszámolókból csak a titánok szerepelnek. A történelem azonban, különösen a férfiak által írt ókori történelem, gyakran figyelmen kívül hagyja a nőket. Ezt a részt nyilvánvalóan rosszul értették.

– Mi változott? – mordulok fel, ahogy végre megtalálom a hangomat. – Amikor istennői erőt kaptam, eddig nem fáj.

– Ez fáj – mondja.

Felnézek arra a nőre, aki alig tíz lépésnyire van tőlem. Magas és karcsú, bőre gesztenyebarna, beesett arcának felső részét bagolyra emlékeztető maszk fedi, ugyanolyan barna, mint a haja. Csak egyetlen maszkos titánról tudok. Ő biztosan Mnemoszüné, a Múzsák anyja, az emlékezet és a történetek titanisa.

Karomszerű ujjával előremutat. Nem ránk. Mögénk.

Összerándulok, bárdom felemelve, készen arra, hogy megküzdjek egy újabb Rémáloommal, de ekkor meglátom a lényeket – több százan lehetnek – az ajtóban. Sorban állnak, nyugtalanító, szem nélküli arccal merednek ránk, szájuk nyitva, kilátszanak recés fogaik. De nem jönnek be. Csak állnak ott. Mozdulatlanul.

Mögöttem egy másik titanisz suttog:

– Hogyan lehet fegyvere?

Mire egy másik titán, kissé dühös hangon valami olyasmit mond: „per pillanat azok jelentik a nagyobb problémát.”

A Rémálmok még mindig bámulnak engem?

– Igen – szólok hátra a vállam fölött. – Inkább nagy, istenek átka problémának nevezném őket.

– A kozmosz szerelmére, halkabban – szól rám egy másik is sűgva, szisszenve.

Kronosz is mondott valami ilyesmit, közvetlenül mielőtt megszólalt az a csengő. Azt mondta, a zaj állítólag felébreszt valamit, amitől még a titánok is félnek. Hát, ez remek. Ez egyre jobb és jobb lesz.

Az elől álló Rémáloom előrelép, Boone és én hátrálunk.

Csakhogy nem támadnak, hanem egyenként meghajolnak.

Elöttem...? Igen, előttem. Előttünk?

Legalábbis szerintem igen.

Ööö...

Boone-ra nézek, aki vállat von, majd körbepillantok. A titánok sztoikus arccal szemlélik mindezt. Ez valami isteni szintű sokk?

– Csináltak már ilyet egyáltalán? – szólal meg újra a morgó hangú titán. Halkan. Valahogy olyan érzésem van, hogy rendes körülmények között nem szokott halkan beszélni.

Térdig erő fehér sportzoknit visel, szandált, rövidnadrágot és élénk lazacrószaszín inget. Mint a legrosszabb fajta turista. Iapetosz, ha jól gondolom. A föld négy eredeti oszlopának egyike, amely az égbolt négy sarkát tartotta.

Ő volt a nyugat oszlopa. Iapetosz haja sötétszürke, ősz szálak szövik át, hajkoronája viharfelhőkre emlékeztet, fürtjei mélybarna bőrre hullnak. Ő az élet és a fájdalom szabályozásának titánja, őt tartják a halandók atyjának. Nem vagyok biztos abban, hogy a ruházata a halandókat vagy a fájdalmat jelképezi-e.

Kérdését a hozzá legközelebb álló maszkos Mnemoszüné felé suttogta.

Mnemoszüné a halántékára szorítja kezét. A titánoknak lehet fejfájásuk?

– Soha – mondja. Vagy... talán a bagolyszáj mozdult a titanisz szája helyett? Mindenesetre, nem tudom eldönteni, komor-e vagy elégedett.

Akárhogy is, így, hogy a karom kezd remegni, mert a bárdomat készenlétben tartom, egyszerűen csak próbálok lépést tartani a történésekkel.

– *Te vagy az egyetlen, aki méltó hozzánk, Lyra Kheres* – mondja egy sziszegő, mégis édes hang a fejemben.

Figyelmemet újra a Rémálmokra fordítom, akik furcsán egyenletes mozdulattal emelkednek fel a meghajlásból.

– *Amikor eljön az idő, követni fogunk, úrnő. Csak parancsot kell adnod.*

Nem tudom, mit jelent ez. Újabb nagy kérdőjel. Úgy tűnik, ma úgy halmozódnak körülöttem a kérdések, mint sivatagban a homokdűnék.

Erős késztetést érzek, hogy megparancsoljam nekik, azonnal vigyenek ki Tartaroszból. Az egyetlen, ami meggátol eb-

ben, az a gondolat, hogy ha el tudnának menekülni innen, már régen megtették volna.

A csoport közepén álló Rémalom bólínt, mintha újra meghajolna. Aztán susog a levegő, bezáródik a boltív, eltűnnek mögötte a Réalmok. Magunk maradunk.

A fal közvetlenül előttünk, ahol a boltív volt, bezárul, hirtelen szilárdnak és simának tűnik, csak középen van mintázat, Hesztia vésett jelképei. Szemem előtt új, csillogó arany szimbólum jelenik meg a kőben.

Egy kétlábú asztalból két láng lobban fel.

Hesztia istennő jelképe.

Úgy ragyog rám, mintha belső tűz gyújtotta volna.

– Nos, legalább most gyors volt – hallom az egyik titán súgását.

Rendben. Egy fenyegetés letudva. Most pedig szembe kellene néznünk azzal, ami még mindig fennáll.